ANUL II. — No. 6 15 IANUARIE 1926

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Virtuți ale perseverării

de Regina Maria

Pentru sufletele ofilite în îndoială, în apatie și neîncredere, precum și pentru energiile stăruitoare zi de zi în lupta pentru deparazitarea țării de lepra jidovească, pentru iubitorii de nobilă cugetare înaltă, ca și pentru îndrăgostiții de tot ce este îmbrăcat în vestmântul strălucit al artei impecabile, pentru toată lumea românească, înzestrată atât de bine să guste adevărul și frumosul, nu putea grațioasa noastră Doamnă, Majestatea Sa Regina Maria, să aducă un mai prețios dar de sfintele Sărbători decât următorul articol apărut în **„La Roumanie Nouvelle“:**

„Mediocritatea care se îndârjește ajunge de multe ori mai departe decât geniul care șovăiește“ — îmi spunea cineva într'o zi... De atunci, adesea ori m'am gândit la aceste cuvinte și iată-mă convinsă, zi de zi, de adevărul acestei observații.

Intr'adevăr, omul genial va putea să trăiască, va putea să-și croiască un drum nou, să lanseze o idee, un plan îndrăzneț. Acela, care aprinde imaginațiile, care alimentează entuziasmul, va putea fi un conducător, un precursor. Dar nimeni nu poate să spună, că silința fermă va fi totdeauna fapta aceluia care, foarte bogat în idei, se lasă amețit de propriile sale vorbe, victimă propriului său farmec.

Adevăratul făuritor este acela, care nu șovăe; acela, care an cu an merge înainte cu tenacitate spre ținta ce și-a propus.

Este vechea poveste a iepurelui și a broaștei țestoase, numai că singurul care se desfată și care atrage toate privirile e iepurele; toți sunt pentru el, poate pentrucă are mai mult farmec!

Am fost întrebată într'o zi, care este — după Mine — cea mai mare virtute pentru un cap încoronat. Am avut un moment de ezitare; cuvântul „curaj“ mi s'a oprit pe buze, dar după o scurtă gândire, mai înțeleaptă, am răspuns: „răbdarea“.

Curajul este, într'adevăr, ceva sclipitor și place mulțimei. Faptele curajoase supraviețuesc peste generații; sunt imortalizate prin cântece, se povestesc copiilor, sunt comemorate prin monumente și pânze și socotite ca glorii naționale.

Modestei broaște țestoase nici odată nu-i se va ridica un monument; mersul ei încet nu va fi cântat. Ea nu e făcută să aprinză tinerile ardori și totuș grație ei opera eroului dăinuește.

Răbdarea, perseverarea, urmărirea neînduplecată a muncii de fiecare zi!

E foarte ușor să lansezi o operă sau o idee; să le prezinți în cuvinte cari le fac, în aparență, ușoare și de crezut, cari îți dă, pe cât se pare, o speranță care se poate realiza îndată.

Să menții însă entuziasmul viu în fața greutăților cari te iau cu asalt; să-ți faci zilnic un drum printre ele, să faci zilnic acelaș lucru fără să obosești, lucrurile acestea cer o răbdare, o abnegare, o uitare de sine cari constitue, după Mine, cea mai mare dintre virtuți.

Flacăra voastră să nu fie una de paie! Un plan frumos pe hârtie nu înseamnă că și casa e făcută. E mult de făcut sub pământ ca temelia să fie solidă; apoi zidurile clădirii cu care ne vom mândri, trebue ridicate palmă cu palmă, tencueala trebue să fie bună, cărămida solidă pentru ca munca să nu fie zadarnică. Răbdare, piatră cu piatră, puțin câte puțin!

Pentru un latin, englezul de mijloc este un om domol, mai mult șters, sărac în cuvinte și stângaciu, în replică, în fața ironiilor strălucitoare ale adversarului său. Și totuș, reușește; vedeți imperiul ce a clădit, vedeți ce solidă operă a făcut. Aceasta, pentrucă marea lui virtute este perseverarea; el n'are pretenții că e foarte inteligent; el își îndeplinește cu simplitate datoria față de Anglia; el nu se crede micșorat că s'a mărginit să păstreze o tradiție continuând ceeace alții au început.

In România, țară latină, ne place strălucirea cuvintelor, ne place să începem un lucru, apoi altul; nimic nu ne atrage mai puțin ca sforța-

rea statornică de toate zilele şi broasca ţestoasă n'are trecere.

Mie însămi îmi place mai curând să sar la concluzie decât să o tărăgănesc, dar aceasta pentru că sunt femeie, iar dela noi se aşteaptă alte sforţări. Totuş vechiul instinct englez supravieţuieşte în mine; să înaintez încet, să rabd, să perseverez, nu numai în vis, ci în realitate, o adevărată flacără, şi nu foc de pae.

Aici ne desprindem, treptat din haosul întunerecului de după război. Timpuri mai bune ne aşteaptă; dar mai e de făcut un pas mare. Să ne grăbim? Da! Fiecare se grăbeşte în această viaţă modernă, care clocoteşte în jurul nostru, astfel că şi noi trebue să ne grăbim, ca să nu rămânem în urmă. Succesul însă nu e uşor şi niciodată nu s'a clădit ceva pe vorbe deşarte. Cu toţii trebue să ne înhămăm la lucru fiecare să aducem o piatră la marele monument ce clădim şi lucrând să învăţăm să respectăm şi munca altuia, munca broaştei ţestoase ca şi a iepurelui.

Sforţare, perseverenţă, răbdare — virtuţi sgomotoase, dar pe cari se sprijină realitatea.

Câte odată un visător se ridică în mulţime ca să asvârle o idee, o speranţă, o viziune în monotonia lumii de toate zilele. Dacă vocea lui e vocea unui profet adevărat urmaţi-l, credeţi-l, susţineţi-l, întăriţi-l, uniţi forţele voastre cu ale lui, admiraţi-l fără invidie până ce visul şi viziunea sa vor deveni o realitate, care va fi a voastră tot aşa ca şi a lui.

MARIA
Regina României

Dedesupturile Ligii Naţiunilor

Se pare că la nici o răspântie din viaţa Europei, naţiunile creştine prin conducătorii lor nu au abdicat atât de mult dela judecata lor sănătoasă, cum se întâmplă sub ochii noştri după sfârşitul marelui războiu. Asistăm la o dureroasă uitare de sine, la o renunţare lamentabilă a simţului de demnitate şi mândrie naţională. Această atitudine nu poate proveni din inexperienţă, când ştiut este că popoarele europene posedă un atât de vast patrimoniu istoric, din care isvorăsc cele mai preţioase învăţăminte în materie de viaţă politică. Şi totuşi o rătăcire generală ne stăpâneşte, ceia ce produce neputinţa de a reacţiona contra unei stări de lucruri, care ascunde o crescândă primejdie.

Din toate părţile se cântă mereu fericirea ce ne pregăteşte viitorul, când naţiunile de pe continent se vor bucura tot mai larg, sub oblăduirea Ligii Naţiunilor, de o viaţă liberă ce va fi şi mulţumită, după ce a fost câştigat cu atât amar de suferinţe şi sacrificii.

Nu este locul aici să analizăm ideologia din care a pornit crearea Ligii Naţiunilor, ce şi-a luat atribuţii de arbitrii în viaţa nu numai externă dar chiar internă a diferitelor State. Trebue totuş să amintim că, ori cât ar fi fost de înaltă şi altruistă concepţia lui Wilson, care a introdus în corpul tratatului dela Versailles statutul Ligii Naţiunilor, acea concepţie nu a putut să nu fie influenţată de mentalitatea şi interesele nemărturisite ale consilierilor Preşedintelui american, cari consilieri erau toţi Jidani. Orice om de bună credinţă într'o măsură mai largă sau mai redusă, după cunoştinţa lui despre firea şi puterea Jidanilor din secolul XX, va trebui să recunoască contribuţia de origină semită la întemeierea Ligii Naţiunilor.

Nu este locul aici nici să trecem în revistă activitatea acestui organ internaţional, manifestată în ultimii ani mai ales faţă de micile naţiuni în diferendele cu vecinii sau în chestiunea aplicării noului regim politic, fixat prin tratate.

Dar trebue să amintim că intervenţiile, sub orice forme s'au produs, au lăsat în statul respectiv o amărăciune surdă, provenită din jignirea cauzată incompatibilă cu exerciţiul inprescriptibil al suveranităţii naţionale.

Această Ligă a Naţiunilor are dela început un viţiu iniţial în concepţia ei de bază. In loc să introducă şi în viaţa dintre naţiuni principiul democratic al egalităţii membrilor cari o compun, după cum de mult s'a realizat acest principiu în viaţa internă a fiecărui Stat prin introducerea votului universal, a făcut deosebirea antidemocratică şi profund nedreaptă între *naţiuni mari* şi *naţiuni mici;* iar în activitatea ei de tribunal suprem internaţional a venit cu două feluri de măsuri. In adevăr, pe când statele mari sunt scutite de jurisdicţia Ligii, pe când în statele mari nu s'a recunoscut existenţa chestiunii minorităţilor; în statele mici prin stăruinţa lui Wilson s'a pus şi reglementat această chestiune în aşa fel, încât aceste state să poată fi chemate ori când la bara tribunalului Ligii Naţiunilor. Faţă de diferenţierea comisă, se pune întrebarea: oare deosebirea de regim s'a făcut dintr'un înalt spirit de dezinteresată protecţie faţă de minorităţi având-se în vedere că statele nici nu oferă destulă garanţie de tratament civilizat şi egalitar?

Cine cunoaşte ţinta politicei oculte a sfetnicilor dela 1919 ai lui Wilson, nu poate da decât un răspuns negativ. Nu o laudabilă grije de umanitate, lipsită de făţărnicie, a însufleţit pe fii lui Israel; ci sub masca iubirii de aproape, Jidanii au inventat clauze minorităţilor şi diferenţa între state mari şi mici spre a da putinţa Ligii Naţiunilor să se amestece tot mai des şi mai efectiv în viaţa a statelor mici, ştirbindu-le prin repetate imixtiuni, suveranitatea naţională, şi mai ales creiând o nouă concepţie a dreptului public extern, care să admită o suveranitate limitată, aşa cum s'au grăbit într'un moment de penibilă rătăcire să recunoască Ministrul nostru de Externe, dl I. G. Duca, şi impacientul candidat la Preşedinţia Consiliului, dl Niculae Iorga, în Parlamentul României Mari dela sfârşitul anului 1925.

Dar dacă tendinţa dela Liga Naţiunilor se descoperă astăzi cu ţinta precisă de a răpi statelor mici dreptul de a se conduce în lăuntru şi a se purta în afară conform cu interesele lor specific şi permanent naţionale; să nu creadă statele mari că nu sunt şi ele minate de acelaş pericol. Este numai o chestiune de timp. Cu cât naţiunile europene vor avea slăbiciunea să cedeze injoncţiunilor din afară cu atât aceiaşi Ligă îşi va aroga drepturi mai întinse. Do-

vadă despre urmărirea acestei politici de subjugare a naţiunilor mici şi mari, rezultă clar ca lumina zilei din documentul ce publică mai jos, conţinând hotărârile luate la Paris, la sfârşitul lui Septemvrie 1925, în şedinţa societăţii francmasone „Le Grand Orient de France“, care înumără ca membri personalităţi politice marcante, conduse din umbră de puterea ocultă a Iudaismului. Această putere ocultă nefiind mulţumită cu actualele atribuţii ale Ligii Naţiunilor propune să i se modifice constituţia fundamentală în următorul mod:

1. „Liga Naţiunilor din forma ei actuală să devină o confederaţie de state.

2. Delegaţii confederaţiei să nu mai fie numiţi de diferitele guverne, ci să fie aleşi de către Parlamente şi de Uniuni cu caracter economic.

3. Confederaţia să aibă puterea de a cere intervenţia forţelor înarmate ale statelor; ar fi de dorit ca această confederaţie să fie înzestrată cu armată proprie. [1]

4. Hotărârile Ligii Naţiunilor, transformată în confederaţie, să fie aplicate direct în diferitele ţări ca legi ale statului-membru fără a mai fi discutate în parlament.

5. Liga Naţiunilor să devină universală prin intrarea tuturor statelor în această confederaţie.

6. Să se creeze o constituţie internaţională prin care să se recunoască Ligii Naţiunilor puterea legiuitoare, executivă şi judecătorească în toate statele.

Conventul Marelui Orient cere tuturor francmasonilor să desfăşure o propagandă intensivă în favoarea Ligii Naţiunilor şi să lucreze la orice operă a cărei ţintă este apropierea popoarelor şi înfrăţirea generală“.

(Cf. „Weltkampf“ din Decemvrie 1925 pag. 12 luată din „Le Matin“ Nr. 13366 din 27 Sept. 1925).

Aşa dar francmasonii, cari sunt ori Jidani de sânge ori toţi jidoviţi, înţelegând că interesele rasei lui Israel concordă cu întărirea puterii Ligii Naţiunilor, cer cu insistenţă ca acest aşezământ să se transforme într'un *supra stat*, înzestrat cu dreptul de a dicta legi în statele-membre, fără mijlocirea parlamentelor respective, şi în consecinţă de a veghea prin organe proprii şi la aplicarea acelor legi venite de peste graniţe; un supra stat, înzestrat şi cu dreptul de a pretinde ca statul-membru să-i pună la dispoziţie armata sa proprie de câte ori în consiliul Ligii Naţiunilor se va decreta în acest sens!

Dar poate că cetitorul nostru va obiecta: asemenea pretenţie porneşte dintr'o minte înfierbântată, şi deci nu reprezintă un curent de idei printre aceia cari conduc din umbră Liga Naţiunilor. Profundă eroare. Instituţia creiată de Wilson, cel complet jidovit, era de mult aşteptată de Jidani spre a slăbi, dezorienta şi umili prin imixtiune din afară viaţa popoarelor creştine, cu scopul precis de a prepara întronarea puterii lui Israel. Intr'adevăr, iată ce scria Jidanul Levy Bing în anul 1864, pentru ca Alianţa Universală Israelită creiată doi ani mai târziu să înceapă opera de pregătire a terenului, pentru ca Liga Naţiunilor de astăzi să înalţe clădirea visată în 1864, şi pentru ca un apropiat viitor să ajute la desăvârşirea profeţiei, dacă naţiunile nici astăzi direct atinse nu se încumetează să scuture subjugarea ce li s'a impus.

Iată ce scria Bing prevăzând Liga Naţiunilor:

„Un tribunal suprem, sesizat în toate marile diferende publice, în toate plângerile dintre naţiuni, judecând în ultima instanţă aşa încât cuvântul său să facă lege. Şi acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu rostit de fiii săi prim-născuţi de Evrei, şi înaintea cărui cuvânt se inclină cu respect toate puterile“. [1]

Pentru acela, care mai contestă coincidenţa de interese între ambiţia de dominaţiune a Jidovimei şi funcţiunea Ligii Naţiunilor, pun următoarele întrebări: cum se face, Domnul meu, că un Jidan la 1864 a precizat misiunea integrală a Ligii? şi cum se face, că dintr'un cuib jidovesc francmasonic porneşte astăzi pretenţia de a se lărgi atribuţiile Ligii Naţiunilor, aşa ca să se execute idealul Jidanului Levy Bing exprimat cu mai bine de o jumătate de veac înainte de înfiinţarea Ligii? Cum se face, că Jidovimea de pretutindeni vede Liga Naţiunilor instituţia care apără interesele rasei lor în aşa măsură, încât în Anglia s'a format o societate numită „League of Nations Union“ spre a populariza utilitatea Ligii Naţiunilor?

Pentru a sprijini adevărul incontestabil, coprins în această întrebare, amintesc cititorilor noştri şi Ministrului de Externe al României întregite următorul fapt: La 16 Ianuarie 1921 într'o sinagogă din Londra unul din conducătorii cei mai autorizaţi ale societăţilor jidoveşti din Anglia, şi anume Lucian Wolf, după ce a citat părerea altei căpetenii jidoveşti, a lui Israel Zaugwill, că Liga Naţiunilor este „essentiellement de l'inspiration Juive“ a spus următoarele cu privire la atitudinea Jidovimei de pe glob faţă de Ligă:

„Toţi Jidanii trebue să considere ca o datorie precisă a lor de a susţine prin toate mijloacele posibile Liga Naţiunilor. Noi (Jidanii) avem cel mai mare interes la succesele ei. Ea este în armonie cu cele mai nobile şi mai sfinte tradiţii ale noastre. Ea are pentru noi un interes deosebit întru cât asigură cea mai favorabilă soluţie chestiunii jidoveşti (Elle a pour nous un intérêt majeur en tant qu'elle assure la plus favorable solution à la question Juive) De altfel viitorul ei este asigurat“. [1]

Pentru cine tot nu s'a dumirit după această concludentă mărturisire mai pun următoarea întrebare: Cum se face, domnul meu, că Liga Naţiunilor în diferitele ei consilii, comisii, secţii la secretariate, etc. este împănată de Jidani sau de Jidoviţi?

Poate că aceasta din urmă întrebare nu oglindeşte realitatea, ar obiecta vreun neştiutor sau ar tăgădui cu rea credinţă vreun interesat.

Dăm câteva fapte, din care va rezulta şi legătura tainică între Ligă dela începuturile ei cu Jidanii, şi înfluenţa puternică pe cari o au aceştia în chestiunile cele mai importante diferitele comisii ale Ligii.

Spre a ilustra prima afirmaţie, aducem următorul fapt:

Când s'a deschis cea dintâi şedinţă a Ligii Naţiunilor, cel dintâi act politic săvârşit de secretarul general al Ligii, de Sir Eric Drummond, a fost să meargă împreună cu toată delegaţia britanică, compusă din Jidani şi jidoviţi, să facă o vizită rabinului Ginsburger din Geneva spre a-l asigura de admiraţia întregii delegaţii pentru Jidani şi devotamentul aceleaşi delegaţii pentru cauza jidovească.

In ce priveşte influenţa ce şi-au asigurat Jidanii în punerea chestiunilor şi resolvirea lor în sânul Ligii, dăm publicului românesc, până astăzi ţinut în întunerec, următoarele date. Se ştie că „cea mai importantă sec-

[1]) Ce ar face jidanii din Liga Naţiunilor cu această armată, ne învaţă Rusia de astăzi, care nu este decât o confederaţie a diferitelor republici sovietice de pe teritoriul în mare parte al fostei Rusii ţariste: Jidanii Braunstein—Apfelbaum—Kamenef, dispunând de o armată de mercenari chinezi şi tătari în primul rând, exercită cea mai sângeroasă tiranie pe teritoriul confederaţiei în profitul exclusiv al rasei lor.

[1]) cf. Netschvolodow, Nicolas II et les Juifes, din 1924 pag. 262.

[1]) cf. Roger Lambelin, Le Règne d'Israel pag. 247—50.

ţie la secretariatul general, aceia care menţine în mod constant legătura cu diferitele ţări, care studiază chestiunile internaţionale, care pregăteşte rapoartele şi prezintă concluziile, este secţia politică". Ei bine, ştiţi cine este preşedintele acestei secţiuni? Jidanu francez Mantoux. Iată cum puterea ocultă a Iudaismului îşi aşează exponentul său tocmai la nodul vital al raporturilor dintre naţiuni! Nu trageţi nici o concluzie de aici, dlor fruntaşi ai vieţii noastre publice?

Să mergem mai departe şi să desvăluim organizaţia machinaţiunilor jidoveşti din sânul Ligii, prin prezenţa fiilor lui Israel în cele mai importante secţiuni ale acestui institut jidovit:

Din partea Olandei întâlnim pe Jidanul *Hamel*, din partea Franţei întâlnim pe Jidanul *André Weiss*, din partea Spaniei pe Jidanul *Steegmann*, din partea statului San-Domingo pe Jidanul *Cuhuhardt*, din partea Poloniei pe Jidanii *Askenazy* şi *Strassburger*.

In ce primeşte prezidenţia la diferitele secţiuni, iată pe cine descoperim: la secţiunea circulaţiei Jidanul *Haas;* la secţiunea pentru ocrotirea femeilor şi copiilor pe Jidanul *Abraham Flexner;* la secţiunea pentru higienă Jidanul italian *Ottolenghi* şi Jidanul francez *Lion Bernard*, la secţiunea pentru combaterea comerţului de carne vie s'au încuibat numai Jidani; ei, ai căror cosângeni se îndeletnicesc cu predilecţie cu această murdară meserie! Ei vin astăzi şi se prezintă ca luptători contra comerţului cu fete creştine. [1]) O mai sfruntată hipocrizie nu se poate imagina. La comisia specială pentru refugiaţii greci funcţionează ca Preşedinte Jidanul *Morgentau*; la secţia pentru „cooperarea intelectuală între naţiuni" a funcţionat până acum o lună Jidanul francez *Henri Bergson* [2]) şi continua a funcţiona Jidanul german *Einstein*.

S'ar părea că în această comisie de cooperare intelectuală s'ar cultiva fără nici un interes, din cel mai înalt spirit de generoasă umanitate, idealul înfrăţirii popoarelor prin cultură. Iluzie! Simplă iluzie produsă printre goimii cei naivi de şiretenia făţărnicia tradiţională a neamului lui Israel. Infrăţirea popoarelor se urmăreşte aşa cum convine Jidanilor, adică prin distrugerea simţului naţional, prin cosmopolitizarea naţiunilor, reducându-le la o gloată umană fără tradiţii şi credinţă, fără istorie şi patrie. Poate că cititorul crede că atare concluzie este o simplă închipuire a scritorului acestor rânduri, lipsită de orice bază de documentare. Se înşală. In adevăr, iată ce plănueşte Jidanul Sigmund Münz din Wiena cu privire la lărgirea atribuţiunilor Ligii Naţiunilor, venind cu iniţiativa înfiinţării unei secţiuni care să figureze alături de secţia cooperaţiei intelectuale, purtând numele „Comission de coopération éducatrice". Este vorba de a face prin educaţie mentalitatea popoarelor creştine după concepţia anti-naţională şi interesele jidoveşti. Supun acest proect aprecierii tuturor fruntaşilor noştri politici, ca să nu-şi mai facă nici o iluzie asupra planurilor ce nutresc aceia cari din umbră şi efectiv conduc Liga Naţiunilor, adică Jidanii. Citiţi cu atenţie domnilor foşti, actuali şi viitori miniştri; citiţi domnilor parlamentari, cari nu v'aţi vândut sufletul într'o formă sau alta pentru arginţii lui Iuda; citiţi mai ales domniile voastre bunilor Români dela care ţara aşteaptă apărarea ei! Iată cari sunt punctele din propunerea Jidanului Münz:

1. „Crearea unui catechism etic, care nici de cum nu trebue să înlocuiască învăţământul religios, care catechism este destinat pentru învăţătorii şi discipolii tuturor neamurilor şi raselor şi trebue să fie învăţat de tinerii între 6 şi 24 ani. Această nouă educaţie morală, întemeiată pe catechismul etic ar avea scopul să stârpească în sufletul tinerimei simţul combativităţii şi mândria naţionalistă şi să instruiască tineretul în stima faţă de adversar şi faţă de strein".

2. „Rămâne de chibzuit dacă comisia propusă, numită „Commission de coopération éducatrice" trebue să funcţioneze deocamdată ca o anexă a comisiunii existente, numită „Commission de coopération intelectualle", sau dacă nu ar fi mai bine ca menţionata comisie propusă să funcţioneze ca un departament cu totul independent, în care caz în mod firesc va trebui să se păstreze un contact strâns între cele două comisiuni, cari lucrează în acelaş spirit. Având în vedere că comisia educaţiunii are o însemnătate preponderentă în serviciul păcii dintre popoare, se recomandă înfiinţarea comisiunii „de coopération éducatrice" ca un organ cu totul de sine stătător."

3. „Controlul Ligii Naţiunilor asupra **cărţilor istorice** *şi* **de citire** *pentru ca din ele să se stârpească otrava combativităţii de partid, otrava şovinismului* **naţionalist** *şi a intoleranţei confesionale".*

4. „Controlul internaţional în ce priveşte jocurile tineretului între 6—24 de ani, cinematografele şi muzica în educaţie".

Aşa dar băieţii să nu se mai joace „de-a soldaţii" spre a nu deştepta spiritul militarist ce repugnă internaţionalismului Jidovesc.

Aşa dar, jidanul pretinde controlul manualelor de istorie; şi cu cât prestigiul Ligii va creşte, cu atât acest control va fi mai sever scoţând din cartea trecutului nostru tot ce poate cultiva mândria naţională, spiritul de independenţă şi pornirea de combativitate isvorâtă din încrederea în viitor. Mai mult: prin controlul jidovesc se va face un pas mai departe şi se va falsifica istoria fiecărei naţiuni, aşa cum mărturiseşte jidanul Isac Blümchen, în cartea întitulată „Dreptul rasei superioare" (pag. 14), că au făcut consângenii lui în Franţa, ajunşi acolo la conducerea şcolilor. Iată ce spune:

„Noi am curăţit istoria franceză de gloriile ei. Prin voinţa noastră, indigenii francezi nu cunosc sau se leapădă de şcolile trecutului lor, care s'au strecurat înaintea venirii noastre la putere".

Spre a ucide spiritul naţionalist, Jidanul Münz pretinde ca Liga Naţiunilor să controleze şi muzica în şcolile noastre!

Aşa dar, să nu se mai cânte *„Deşteaptă-te române"* şi *„Trăiască Regele";* să nu se mai cânte *„Imnul studenţesc"* şi alte cântece patriotice; să nu se mai cânte *doina*, ca să nu mai putem preamări nici momentele mari din trecutul nostru, nici instituţia monarhică în persoana M. S. Regelui, nici avântul de combativitate naţionalistă al tineretului universitar, nici doinele noastre, cari trec ca un fir de aur etern strălucitor prin sufletul Românului de când a căzut pradă năvălirilor barbare în Dacia părăsită de Aurelian, până în zilele noastre, când bietul Român îşi exprimă suferinţa sub formă nouă de cântece populare sub urgia ocupaţiei germane şi în furtuna războiului de desrobire a neamului!

Să nu se reprezinte în cinematografe decât filme cu tendinţe cosmopolite, cu aventurieri fără patrie: iar nici de cum scene dintre acelea,

[1]) In ce priveşte tratarea acestei chestiuni vezi studiul meu, întitulat „Cuvinte adevărate" Cluj 1925 pag 144 şi următoare.

[2]) Aceste date sunt luate din Roger Lambelui. Le Regue d'Israel Paris 1921 pag. 242 şi din A Rosenberg. Die Protokolle der Weisen von Zion, Einletung, 1924 pag. 26.

cari înalţă sufletul şi-l îndeamnă la fapte mari sau îi întăresc mândria naţională prin reamintirea trecutului. Din această tendinţă se explică, pentru ce cinematografele din Ardeal, ţinute de jidani, au refuzat să reprezinte filmul „Incoronării dela Alba-Iulia“ sub pretextul, că publicul arată indiferenţă!

Iată ce atentat de asfixiere a vieţii noastre culturale şi naţionaliste ne pregătese Jidanii prin complezenţa Ligii Naţiunilor!

Trecem mai departe; iată cum sună celelalte propuneri:

5. *„O specială supraveghere strictă asupra studenţimei, cu înclinarea ei actuală spre excese naţionaliste, căutând a se evita totuş sistemul delaţiunii“*.

6. *„Anchete de făcut asupra alcoolismului în studenţime, deoarece alcoolismul obişnueste să fie fratele naţionalismului extravagant. Anchete de făcut asupra înclinării studenţilor de a se bate în duel* (ca în Germania). *Duelul precum şi simulacrul de duel,* (care exclude rănirea mortală, numită în Germania „Mensur“) *ambele forme de luptă trebuesc desfiinţate“*.

Observăm, că Jidanul se îngrijeşte de alcoolism numai întrucât poate excita pornirea naţionalistă; dar nu se ocupă de plaga alcoolismului din toate comunele Europei centrale şi orientale, întreţinută şi răspândită de cârciumarii semiţi.

Tactica este explicabilă: ţipă Jidanul să răsune întreaga lume asupra pericolului din care se va trage moartea domniei lui în Europa, ţipă în contra pornirei naţionaliste; dar nu suflă un cuvânt asupra isvorului de câştig, care îi întăreşte puterea, aducând degenerarea goimilor, nu suflă un cuvânt umanitaristul hipocrit asupra celui mai mare flagel ce bântue omenirea actuală: asupra alcoolismului, aliat perfid al Iudaismului.

7. *„Trimiterea de experţi ai Ligii Naţiunilor spre a controla spiritul educaţiei şcolare în diferitele ţări, spre a descoperi ceia ce este demn de imitat şi a înlătura ceia ce lasă de dorit“*.

Aţi auzit domnule Ministru al Instrucţiunii publice din România Întregită, Jidanii prin Liga Naţiunilor voesc să ne trimeată inspector şcolar spre a ne dicta şi impune cum să ne creştem copii!

8. *„Controlul internaţional al ziarelor în ce priveşte propaganda agitatorie, dar cu cea mai deplină cruţate a libertăţii de gândire şi de presă“*.

Cu alte cuvinte: orice publicaţie naţionalistă şi creştină, care respectă trecutul şi cere ca desvoltarea neamului nostru să se continue în spiritul patriotic al generaţiilor ce ne au precedat, orice publicaţie în acest sens să fie controlată şi desfiinţată din ordinul Jidanilor dela Liga Naţiunilor! Ce are de zis dl Ministru de externe faţă de asemenea atentat la suveranitatea României întregite?

9. *„Instituirea de anchete asupra curentelor din acele ţări, în cari mişcările naţionaliste lasă să se întrevadă că vor periclita pacea cetăţenească şi internaţională“*.

10. *„Toate aceste controluri, anchete şi inspecţii se vor face cu asentimentul ţărilor cari sunt membre în Liga Naţiunilor“*.

In această dispoziţie se cuprinde toată hipocrizia Jidovimei internaţionale: în adevăr, nici un Stat conştient de suveranitatea lui nu va tolera asemenea acte cari lovesc greu în demnitatea naţională; şi dacă totuşi Jidanul menţionează obţinerea consimţământului, face aceasta pentrucă ştie, că Statul vizat va ceda fie intimidat de majoritatea membrilor Ligii, fie adus la strâmtoare de finanţa internaţională, care toată e jidovească.

11. *„Introducerea unei limbi mondiale pe lângă limba naţională în toate ţările cari sunt membre ale Ligii Naţiunilor. In prima linie se recomandă limba engleză; dar poate fi luată în consideraţie şi altă limbă: poate franceza, poate spaniola“*.

Aici nu este vorba de limba diplomatică; dispoziţia ar fi fost de prisos, dat fiind că de mult limba franceză ori engleză îndeplineşte acest serviciu internaţional. Este vorba de introducerea obligatorie, prin ordin dela Liga Naţiunilor, a uneia din limbile propuse în ţările membre spre a slăbi cultivarea graiului naţional şi deci a desrădăcina simţul autohton de mediul geografic şi istoric în care s'a desvoltat limba fiecărui popor; aşa în cât mai uşor să prindă curentul cosmopolit fără tradiţii şi fără patrie, astfel cum a mai încercat un alt Jidan, cu numele Zamenhof să ajungă la acelaş rezultat prin alcătuirea limbii zisă *„esperanto“*. Deosebirea între propunerea actuală a Jidanului Münz şi acea de acum vre-o 40 de ani a consângeanului său Zamenhof este că atunci se producea o iniţiativă particulară; iar astăzi Jidovimea, care de lungă vreme nutreşte aceleaşi gânduri ascunse şi profund destructive, încearcă a introduce în viaţa popoarelor o normă, întărită prin sancţiuni de drept public internaţional.

Din cele mai sus expuse, rezultă: că Jidanii nu sunt streini nici de înfiinţarea, nici de conducerea, nici de îndrumarea viitoare a Ligii Naţiunilor. Aşa fiind, întreb pe toţi fruntaşii politicii noastre: Care va fi soarta României întregite ajunse sub jurisdicţia, supravegherea şi sub inspectoratul Ligii Naţiunilor, aşa precum precedente s'au şi creat? Răspunsul nu sunt în stare să-l dea cei întrebaţi; răspunsul îl va da neamul nostru, care nu a scăpat de juguri seculare spre a-şi pleca grumazul astăzi sub tirănia jugului Jidovesc.

Fiţi siguri domnilor politicieni.

I. C. Cătuneanu

Realizabilitatea programului L. A. N. C.

La 18 Septembrie 1925 s'a făcut unirea tuturor organizaţiilor naţionaliste şi creştine în cadrul L. A. N. C. Cu aceasta ocaziune s'a dat ultima formulare programului politic, al cărui realizare L. A. N. C. o vrea, legându-se prin jurământ. De atunci şi până astăzi nu am înregistrat la adresa acestui program *nici un rând de critică serioasă şi documentată.* Duşmanii acestei mişcări de salvare şi regenerare a ţării, duşmanii făţişi şi ascunşi — şi Slavă Domnului nu ducem nici o lipsă de duşmani, pentrucă nu există în întreaga Românie o acţiune politică mai duşmănită decât a noastră şi în acelaş timp îmbrăţişată cu mai multă căldură de masele româneşti iubitoare de neam şi Ţară — zic toţi aceşti duşmani ireductibili şi furibunzi au fost constrânşi a se mărgini la simple invective sau la diversiuni de cea mai transparentă speţă. Azi nu mai prind nici înjurăturile nici diversiunile.

Cine mai dă crezare şoaptelor, că L. A. N. C. este o simplă unealtă a cutărui s'au cutărui partid, cine nu întoarce spatele cu scârbă în faţa afirmaţiunei neghioabe că dl A. C. Cuza, această figură, astăzi unica figură de convingeri şi viaţă politică consecventă, intransigentă şi fără târguială ar fi în slujba ocultă a saltimbancilor politici fără convin-

geri? Cine? Prin urmare toate aceste arme de combatere au fost părăsite. Altceva trebuia găsit, ceva mai seducător, mai plausibil, mai eficace.

S'a născocit deci o nouă armă, un nou argument: programul L. A. N. C. *este un simplu ideal fantezist, este lipsit de realitate, nu ține cont de posibilitățile de realizare, este irealizabil și prin urmare toată acțiunea L. A. N. C este o simplă aventură a unor fantaști poate de bună credință*, însă cu desăvârșire *desprinși de cunoașterea condițiunilor de înfăptuire a unor idei politice.*

Natural că aceste însinuațiuni nu se pun pe hârtie, ci se colportează dela om la om presărate cu informațiuni din cele mai neadevărate și de pură invențiune despre pretinse declarațiuni făcute în întrunirile L. A. N. C.

Se vor spulbera și aceste neputincioase uneltiri, se vor nărui fără urmă, fără ca să mișcăm un deget. Adevărul este ca lumina soarelui victorios ce străbate și risipește negurile și întunerecul. Pentru cei de bună credință, pentru lămurirea cu o clipă mai înainte a celor dornici de lumină complectă am să spun câteva cuvinte la înțeles.

Orice program politic, chiar și cel mai absurd este realizabil, cu o singură condiție: la încercarea de realizare *să prezideze* **o voință fermă, neînfrântă și hotărâtă,** *care nu cunoaște șovăeli, nu cunoaște cotituri și nu bate în retragere cu nici un preț.*

Afirmațiunea la aparență hazardată o probez ca un exemplu de recentă actualitate. Bolșevicii înarmați cu o voință de fer numai au realizat cel mai absurd și monstruos program politico-social transformând cea mai vastă împărăție într'un labborator de experiență judaică, într'un adevărat iad al satelor de milioane de oameni aserviți unui mănunchi de răufăcători pseudonimi. Să nu mai vorbim însă de programe politice ticluite de o bandă de răufăcători.

Acest cras exemplu a fost ales numai pentru a ilustra în modul cel mai plastic lipsa de judecată a celor ce au ochi și nu vreau sau nu pot să vadă.

Fascismul în Italia a realizat un program politic, pe care scepticii de alde Nitti, Orlando sau Giolitti îl credeau și stigmatizau tot atât de fantezist și irealizabil, ca și atotștiutorii dela noi pe programul L. A. N. C. Această măreață operă însă nu s'a facut și nu s'a putut face decât pusă la cale și înfăptuită de voință hotărâtă, energică. Și până când opera iudeo-bolșevică se va nărui, va dispare ca o bășică de săpun, opera fascismului italian va fecunda istoria poporului italian pentru secole; aceasta pentru motivul, că programul politic al fascismului întrunește încă o condiție: *promovează interesele eterne ale națiunii.* Dar asupra fascismului vom reveni.

Programul L. A. N. C. are în vedere numai binele neamului românesc și al țării. Acest program integral realizat va însemna maximumul de bine și fericire pentru națiunea și Țara Românească. Desfid pe ori și cine, să arate măcar, că un singur punct al acestui program păcătuește contra intereselor vitale și eterne ale neamului.

Dacă așa este, atunci cari puncte anume din acest program îi neliniștesc pe îngrijorații noștri patrioți? Răspunsul este simplu: soluționarea problemei jidănești. Soluția L. A. N. C. pentru marea și fatala problemă jidănească este *eliminarea jidanilor.* Evident că această eliminare nu se poate realiza în 24 ore, însă să-mi arate cineva, unde prevede programul L. A. N. C. acest termen de 24 ore, din care se făurește arma neseriozității programului și a acțiunei? Unde și când ar fi făcut dl A. C. Cuza astfel de declarațiuni, pentrucă subsemnatul, care am însoțit pe dl A. C. Cuza la toate întrunirile ținute în Ardeal așa ceva n'am auzit; declarația este atât de copilărească, încât este o adevărată insultă a o atribui unui bărbat politic de talia dlui A. C. Cuza.

Programul L. A. N. C. soluționează problema jidovească în mod evolutiv, deci nu în 24 ore. *Soluția evolutivă însă nu înseamnează tergiversare și pe urmă amânare* ad calendas graecas.

Măsurile se vor lua imediat și se vor înfăptui cu energie și fără amânare, așa după cum ele sunt înșirate la capitolul respectiv al programului. Toate aceste au ca scop final eliminarea complectă. Credem că aceste măsuri singure vor determina plecarea succesivă, însă rapidă și complectă a jidanilor din țară. Dacă vor mai rămâne unii, L. A. N. C. nu se va opri în cale și își va încorona opera prin trecerea celor rămași peste graniță.

Foarte bine, vor zice cei nedumeriți, cei sceptici sau cei interesați, dar chiar această sgonire din țară, chiar și succesiv aplicată, a unui popor întreg este irealizabilă: se va nărui cerul și pământul democrației umanitare, se vor ridica și petrile din Europa și America, ca să împiedice o astfel de crimă.

Nu, domnilor mei; să lăsăm frazele sforăitoare și să recurgem la câteva exemple contimporane, pentru a lua contact cu realitatea.

Turcii redeșteptați la o nouă viață au crezut, că Turcia trebue să le aparțină numai lor. De aceea s'au hotărât să isgonească din Asia Mică câteva milioane de greci băștinași, ai căror înaintași locuiau acele părți de țară cu sute și mii de ani înainte de descălecarea Turcilor pe acele plaiuri. In fața cerbiciei, a voinței ferme și nestrămutate a lui Mustafa Kemal Pașa s'au plecat toate democrațiile lumii iscălind cu propria mână isgonirea Grecilor prin tratatul dela Lausanne. Eliminarea Grecilor s'a făcut în câteva luni cu o brutalitate fără seamăn în văzul și auzul tuturor, fără ca Europa să crâcnească nici chiar atunci, când brutalitatea turcească nu s'a oprit nici în fața Patriarhului bisericei ortodoxe.

Bărbăția și energia impune.

Polonia reînviată era pusă în fața problemei coloniștilor germani din Posnania instalați cu decenii în urmă prin deposedarea sistematică a elementului polon de către Reichul german. Polonia a soluționat problema bărbătește: a expropriat integral pe coloniștii germani, câteva sute de mii, și i-a repatriat forțat. Nu s'a făcut nici o vâlvă în jurul acestei chestiuni, nici războiu n'a fost din pricina aceasta și nici un alt cutremur sau cataclism european sau mondial nu s'a produs.

In sfârșit Mussolini ajungând la convingerea, că francmasoneria atentează la viața fascismului și astfel indirect la existența și viitorul poporului italian în mod fulgerător a strivit această hidră iudaică, această cârmuitoare ocultă a tuturor democrațiilor iudaizate și a avut curajul să sfideze intreaga Europă, fără ca Italia să fi sucombat. Dimpotrivă Italia nici când n'a fost mai respectată, mai măgulită decât astăzi; Italia se transformă în *Imperiu.*

Astfel exemplele se pot înmulți la infinit. Soluțiunea noastră pentru problema jidovească nu e nici mai radicală, nici mai grozavă decât cum s'au realizat altele în istorie, soluțiunea L. A. N. C. este mai civilizată, mai îndulcită, decât ceeace au făcut alții în cazuri similare.

Soluțiunea aceasta este reclamată de tot ce simte cu adevărat românește și realizarea ei este condițiunea

principală a existenţei şi viitorului neamului românesc.

Liga Apărării Naţionale Creştine are şi va avea voinţa energică, de fer, nestrămutată şi neclintită de a-şi realiza integral programul şi programul va fi realizat. Cei fricoşi şi cei nedumeriţi să fie pe pace: Europa nu ne va face o cruciadă modernă, cel mult anumita presă din lumea întreagă va lătra infernal.

Valeriu Pop

Scrisori din Paris

Ce este Asociaţia Studenţilor Români din Franţa?

— O adunare de jidani pentru neîndreptăţirea studenţilor români —

Paris, Decembrie 1925.

In ziua de 15 Noembrie a. c., Asociaţia Generală a Studenţilor Români din Franţa a procedat la nouile alegeri de comitet pentru anul viitor de gestiune: 1925|26. Cu vre-o săptămână înainte s'au lansat foile de convocare, pentru învitarea membrilor la vot! Aceste convocări, cari se adresau studenţilor *români* erau făcute în limbă franceză, şi *nu* în limbă românească! Faptul pare curios, şi poate inexplicabil înaintea unor „laici“, cari, pe deasupra, au „cusurul“ să se cugete ca orice bun român! Deşi acest fapt este un mic şi neînsemnat punct din şirul manoperelor condamnabile ale acestei asociaţiuni, el totuşi îşi are explicaţia,. . . o tristă şi semnificativă explicaţie!

Asociaţia Generală a Studenţilor Români din Franţa, *fiind constituită, în cea mai mare parte, din jidani şi streini,* nici n'ar avea dreptul să usurpeze numele de „român“. Interesele studenţilor români totdeauna au fost secundare şi au trecut prin comitetul jidovesc al acestei asociaţiuni! Vă puteţi închipui cum s'au rezolvit aceste chestiuni, şi în ce măsură s'a ţinut cont de interesele studenţilor români!

Actualmente, din listele probabile ale acestei asociaţiuni reiese, că 70% din membrii înscrişi sunt jidani! Toţi jidanii dela universităţile din Iaşi, Bucureşti şi Cluj, cari nu s'au simţit bine în ţară, au venit la Paris! Deasemenea toţi jidanii-unguri din Transilvania cari nu vor să înveţe româneşte!

Motivul principal, pentru care jidanii se înscriu în această asociaţie, şi în acelaş timp unicul ei pretext de existenţă este: *ajutorul bănesc al guvernului francez!* Se ştie, că ministerul de finanţe francez, distribue câte 200 franci lunar acelor studenţi români, cari nu primesc bursă dela guvernul român şi cari cad într'o anumită categorie de studii. Listele sunt înaintate ministerului de dl prof. Mario-Roques,*) dela Facultatea de litere din Paris. Cum însă dl Mario-Roques nu are timp destul pentru construirea listelor, el încredinţează acest lucru Asociaţiei Generale a Studenţilor Români din Franţa. Va să zică, *numai aceia primesc ajutorul francez, cari sunt înscrişi în Asociaţie şi cari, din „bunăvoinţa“ comitetului jidovit, sunt puşi pe listă. . .* Este inutil să spun, că toţi jidanii sunt pe listă, şi că românilor se fac nedreptăţi,... aşa s'a alcătuit „programul de muncă“ al comitetului! Iată deci ce scop are asociaţia: E vorba de o adunare jidovească pentru a asigura un beneficiu bănesc fiilor „poporului ales“. Nici o acţiune românească şi nici o acţiune culturală! Drept vorbind, în urma acestor considerente, asociaţia nu are nici un rost de existenţă! Faptul, că se cere 17 franci de taxă anuală, ca să fii admisibil pe listă... este *un simplu şantaj,* căci guvernul francez nu pretinde dela cei admişi pe listă, ca să fie înscrişi în Asociaţie! Aceste măsuri arbitrare sunt injuste şi într'o bună zi cei în drept vor purta răspundere! Pe urmă sumele încasate din aceste „taxe forţate“ *se dau ca împrumut studenţilor jidani...* şi preferiţilor membrilor din comitet! Această gospodărie obscură de bani deja şi în anul trecut a dat naştere unor afaceri murdare, cari, după multe sforţări, abia au putut fi muşamalizate!..

Dar să nu crează nimeni, că numărul studenţilor români din Paris şi Franţa se reduce numai la aceea infimă minoritate românească din Asociaţie! Sunt foarte mulţi studenţi, români şi nu jidani, cari fiind în situaţii materiale mai bune şi beneficiind de burse româneşti *nu se înscriu* în Asociaţia Generală, neavând nevoe de ajutorul francez! Prin asta însă *ei fac o acţiune antiromânească,* căci dacă s'ar înscrie şi ei, majoritatea jidanilor în Asociaţie nu ar mai exista! De prezent, având în vedere nepăsarea acestui grup de studenţi români, mica minoritate românească este lăsată în prada manoperelor jidoveşti, şi este silită să lupte din răsputeri pentru revendicarea drepturilor sale.

In urma acestor adevăruri, să nu ne mire faptul, că convocările pentru votarea din 15 Noembrie s'au făcut în franţuzeşte. Marea masă de jidani şi streini n'ar fi înţeles această convocare, dacă ea ar fi fost scrisă în româneşte!..

In ziua alegerii, în camera de votare dela „Hotel des Sociètès Savantes“ *n'am auzit o vorbă românească.* Jidanul *Thaler,* secretarul comisiunei de alegeri cu toţii numai franţuzeşte vorbea. Înaintea mea s'au perindat o mulţime de jidani-unguri, cari nu ştiu o iotă româneşte, şi cari pe vremea monarhiei erau călăii colegilor lor români. Natural, Statul român, care uită trecutul atât de iute,, grăbeşte să le dea favoruri. Dealtfel ei nu numai acest beneficiu îl au: cea mai mare parte dintre studenţii jidani capătă ajutoare *dela sionişti parizieni,* ca apoi, când au obţinut diploma, să se naturalizeze de francezi, cum au făcut-o asta mai mulţi inşi...

Din rezultatul alegerilor s'a văzut, că *viitorul comitet iarăş e jidovesc,* pestriţat cu români filosemiţi şi aservitii lor! Majoritatea voturilor a avut-o jidanul *Rosen* cu 140 voturi. Pe urmă vin jidanii: (în ordinea voturilor obţinute): *Fruchtman, Glück, Kremer şi Segall.* Restul de zece membri ai comitetului au eşit în ordinea următoare: Ionescu-Ivanof, Singer (jid.), Iovin, Linteş, Pavel, Perieţeanu, Phillipide, Poenaru, Săvulescu şi Tomescu. Aşadar comitetul nou se compune după cum urmează: *preşedinte:* dr Ion Iovin, *vicepreşedinţi:* Philippide şi Segall, *secretar:* Furchtmann, şi membrii citaţi mai sus. Precum se vede, jidanii, pe lângă că au avut o majoritate absolută de voturi, totuşi nu au cutezat să puie pe un jidan la preşedinţie, ci s'au înţeles în persoana drului Iovin... Şi era natural că lista jidovească să iasă, din moment ce 70% dintre membrii votanţi erau jidani! Aici nu mai ajută, decât, sau *o concentrare a studenţilor români din Paris,* sau *disolvarea asociaţiei şi refacerea ei pe bază naţională!...*

Până când în ţară s'a pus frâu aroganţelor jidoveşti, aici în Franţa

---

*) N. R. Jidan.

ei se bucură de-o deplină libertate pentru manoperele lor subversive de-a submina tot ce e românesc! Dar asta nu numai în Asociaţie, ci şi pe teren politic! Studenţii jidani din Basarabia se iau cu ruşii şi comuniştii, iar cei din Transilvania cu cei din Budapesta! Dar când trebue să ridice ajutorul bănesc, atunci iarăş devin români şi se prezintă fără nici o ruşine la ghişeul asociaţiei!

Impertinenţa şi neruşinarea jidanilor în Asociaţia din Paris a existat totdeauna! De când masa studenţească „Blank" a fost în mâna lor toţi studenţii, cari au mâncat la ei (cu preţ redus) *trebuiau* să le servească interesele. Toţi cei ce au fost acolo, îşi reamintesc de caraghioasa figură a lui *Grünzweig*, dirigentul mesei, care concedia pe rând pe studenţii romani *„renitenţi"*, adeca pe aceia cari au cutezat să ridice cuvântul contra acestor manopere meschine.

Pe timpul preşidinţiei lui *Dodel Eliescu*, care era un prototip bucureştean, dotat cu calităţi bune şi mai ales rele, jidanii nefiind încă prea numeroşi, au tăcut din gură. Puhoiul a venit în urmă. Sub preşedintele *Pătlăgeanu*, o figură palidă şi impotentă, jidanii s'au întărit mult şi „era" lor datează de-aici! Mâna energică a doctorului *Eugen Suciu* într'un timp i-a mai ţinut în frâu. Pe urmă a venit debandada,.. certurile între români, desorientarea conducătorilor, care s'a deslegat printr'o ruşinoasă aservire, abandonând cu totul cauzele vitale româneşti...

O mică grupare de ardeleni şi olteni, condusă de inimoşii români *Nedeianu, Chifu, Veliciu, Brădeanu* şi *Fericeanu* totdeauna au ţinut piept abuzurilor jidoveşti, reducând, în măsura posibilităţii, proporţia tendinţelor jidoveşti..., dar ce folos, dacă *o acţiune radicală* nu stârpeşte din bază aceste nedreptăţi?!

Şi acum, când păşim într'o nouă epocă de „dominaţie jidovească", *strigăm un puternic apel catre colegii din ţară, pentru disolvarea acestei pepiniere de jidani şi streini*, dorind a pune bazele unei *Asociaţii Noui Româneşti, lucrând într'un curat spirit românesc, pentru o propagandă românească cât mai intensă!!...*

Eugen Şincai

Maturitatea poporului român

Poporul român, odată unitatea naţională înfăptuită, şi-a trăit copilăria sa. Acum începe maturitatea.

O sucintă incursiune în câmpul istoriei noastre naţionale, ne va arăta că în copilăria poporului român, trei mari perioade, au format etapele acestei tinereţi plină de sbucium şi de svârcoliri.

Până la intemeierea Principatelor, aluatul neamului nostru s'a plămădit într'o veşnică dospeală.

Odată cu intemeierea Principatelor, se poate vorbi de o adevărată viaţă *românească* a poporului nostru.

Intemeierea Principatului Moldovei de către Dragoş-Vodă la 1353 şi a celui Muntean de Radu-Vodă în 1374, deschide pentru prima oară ochii poporului nostru la o viaţă nouă.

Acest început de viaţă se dezvoltă în chiliile bisericilor, unde călugării cu un bob de carte, arătă poporului, că toţi cei cari vorbesc o limbă şi au aceleaşi obiceiuri, sunt creştini intru Domnul, şi această, credinţă trebuie apărată, căci ea e leagănul fiinţei noastre.

Se poate spune dar, că lupta pentru *credinţa* creştină a neamului nostru, durează până în pragul veacului al XVII, formând *prima perioadă*, în evoluţia istorică a poporului român.

A doua perioadă durează tot veacul al XVII şi XVIII, când s'a dat lupta pentru *cultura naţională* şi afirmarea cât mai puternică a idealului şi visului naţional, de a ne uni într'un singur Stat şi sub un singur sceptru, toţi câţi vorbim o limbă şi avem o credinţă.

Această luptă e culminată de marii revoluţionari: în Ardeal, Horea, Cloşca şi Crişan la 1784 şi în Principate, Tudor Vladimescu la 1821.

In veacul al XIX-lea începe a *treia perioadă*, când marii cărturari, în frunte cu Heliade Rădulescu, părintele literaturii române, îndeamnă poporul să fie treaz căci se apropie ceasul când *puterea naţională*, va aduce neamul românesc, în graniţele lui etnice şi naturale, ca românul să nu mai plângă, „dela Nistru pân' la Tisa".

Şi la începutul veacului al XX-lea idealul naţional, Unirea tuturor românilor, care datează dela Mihai Viteazul, a fost aproape complet îndeplinit.

Naţia românească şi-a arătat puterea şi a învins.

In zilele noastre, începe o altă perioadă, aceia a *apărării naţionale*, odată cu trecerea poporului român din faza adolescenţei în aceia a maturităţii.

Deci o mare luptă începe: *lupta pentru apărarea naţiei îngenunchiată de streinii interni şi consolidarea neamului nostru, pe credinţă, tron şi geniul românesc.*

Numai apărând acest patrimoniu scump, acum, când maturitatea neamului nostru e în plină dezvoltare, vom putea duce şi noi, în făgaşul civilizaţiei umane, cultura şi creaţiile noastre, ca popor, demn de a trăi sub soare.

Pe scurt, putem spune, că poporul nostru dela naşterea lui şi până azi, *a trăit luptând;* de azi înainte, după ce se va consolida intern, *va trăi creind.*

*

Dar pentru *a trăi ca să creeze*, neamul nostru are nevoie să respire un aer curat românesc şi creştinesc, adică, să facă consolidarea internă *pentru noi şi numai prin noi.*

In atingerea acestui scop, poporul nostru se loveşte de streinii, cari se află în graniţele noastre.

Streinii aceştia fac parte din mai multe popoare înconjurătoare, cari se aseamănă în multe privinţe cu poporul românesc, şi din alţi streini, ce nu au nimic comun şi asemănător cu neamul nostru. Aceşti streini, cari se deosebesc fundamental, atât ca credinţă cât şi ca ideal omenesc în lume, sunt Jidanii.

Jidanii, prin credinţa, prin idealul şi prin felul lor de viaţă, sunt obstacolul cel mai greu de trecut în calea progresului şi dezvoltării noastre naţionale.

Cu ei şi *numai cu ei* trebuie dusă lupta, demn şi cinstit, pentru asigurarea liniştei şi sănătăţii poporului nostru care astăzi, se vede *stânjenit* în afirmarea fiinţei sale.

Iată dar, că *perioada a patra* din zilele noastre, adică *apărarea naţională*, este în funcţie de *soluţionarea cât mai neîntârziat a chestei jidoveşti în ţara noastră.*

*

De ce numai cu aceşti streini: jidanii, noi trebuie *să lichidăm* cât mai de grabă şi cu ceilalţi streini nu?

Intrebarea aceasta — ca orice întrebare — are nevoie de un răspuns.

*

Jidanul, prin firea lui, prin credinţa lui, prin cultura şi obiceiurile lui, este un element dizolvant în mijlocul poporului unde trăeşte.

Prin firea lui e veşnic vagabond, n'are ţară, n'are patrie, n'are nici cer, nici pământ; e veşnicul Ahasver, mereu pe drum şi niciodată stabilit

î-ntr'un loc, unde *ar putea trăi numai prin el.*

Se înţelege dela sine, că un astfel de om, nu are nimic *sfânt de respectat la alţii* şi ca atare, *nu vrea* binele nimănui.

Prin credinţa lui, e în contrazicere cu credinţa şi datinele noastre strămoşeşti şi creştineşti.

Credinţa noastră spune: să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, cea a jidanului din contră, că trebuie prin orice mijloace *să supui* pe cel de o altă credinţă şi supunându-l, să-l distrugi. Credinţa lui Isus are milă de *orice om:* a lui Moise *are numai de jidani*, pentru ceilalţi, are numai *ură*.

Prin cultură, jidanul şi-a format o educaţie, din care rezultă numai binele pentru el, prin orice mijloace, fie cât de imorale; n'are respect de organizaţia Statului în care trăeşte, el voind numai un singur stat cu domnia lui Israel, adică a Jidanilor, peste întreg pământul. Deci pentru familia, pentru societatea în care trăeşte şi care nu-i jidovească, el nu are nici un respect.

Prin obiceiuri jidanii, sunt în dezacord cu toate obiceiurile altor popoare.

Dacă astfel stau lucrurile cu aceşti streini din mijlocul nostru, se înţelege dela sine, că o desvoltare normală a poporului român, nu e cu putinţă până când acest element dizolvant *nu se elimină*, sau cel puţin nu e *îngrădit*.

Iată de ce considerăm pe acest strein: jidanul, un obstacol în calea propăşirii noastre.

*

Cu ceilalţi streini din mijlocul nostru, avem multe asemănări: sunt toţi creştini, au toţi un neam sau un popor al lor, organizat; un Stat cu graniţe, cu legi şi cu o formă de guvernament. Aşa sunt: ungurii, germanii, bulgarii, ruşi, etc.

Având aceiaşi credinţă şi acelaşi scop în viaţă: binele celui slab şi al aproapelui, ei sunt *asimilabili* şi dacă nu în 100 de ani, dar în cel mult două sute, ei sunt complect adaptaţi la noua viaţă a poporului nostru.

Iată de ce lupta noastră internă nu se dă decât în contra elementului jidovesc, neasimilabil şi nu contra altor streini.

Această luptă, *care a început trebuie dusă la bun sfârşit*, căci altfel ajungem în halul Rusiei de azi şi a Ungariei dela 1919, când Jidanii şi-au bătut joc, de toată demnitatea acestor ţări sub cuvânt că fac *democraţie*.

Să fim dar cu luare aminte, acum, când începe *maturitatea poporului român*. Să ne apărăm neamul de vrăjmaşul *intern*, după ce ni l'am apărat de cel din afară.

Să consolidăm naţia noastră prin credinţă, tron şi virtuţile strămoşeşti, căci numai astfel vom putea să contribuim şi noi cu ceva, pentru pacea şi cultura omenească.

Dacă vom pierde acest moment şi nu vom fi prevăzători să ne apărăm de duşmanii interni, Jidanii, cine ştie, dacă mâine, nu va fi prea *târziu*.

C. Argintaru.

Ideea naţională ca principiu ideal

Idealismul, este un ipostas psichologic specific. Nu în sufletul tuturor oamenilor este o actualitate psihologică. Sunt oameni, în a căror structură sufletească această noţiune este exclusă, printr'o pseudoconcepţie despre viaţă. Aceştia sunt materialiştii, cari privesc viaţa numai prin prisma preocupărilor economice. Oameni, cari nu consideră actualitatea vitală, decât ca o înlănţuire a fenomenelor materiale.

Idealismul isvorăşte din abnegaţie. Abnegaţia este substratul psihologic al idealismului.

Idealismul isvorăşte din altruism. Altruismul este o categorie a abnegaţiei. Este o formaţie psihologică, sub impulsul căreia individul acţionează fără considerare la preocupările personale.

Noţiunea „idealism", înmănunchiază în alcătuirea sa cele două categorii similare: abnegaţia şi altruismul. Se poate defini: *o stare psihologică specifică, care conduce la dezinteresare, abnegaţie şi altruism.*

După războiul mondial idealismul a pierdut mult în actualitatea sufletească a oamenilor. Căci războiul considerat în sine, ca manifestare armată, a demonstrat brutal primatul concepţiei materialiste. A arătat tăria de fier a manifestărilor economice. Şi a scos la iveală axioma — privind numai în laturea economiei politice — că aceea, care validitează la maximum principiul economic, este: *economia naţională.*

După războ, idealismul a suferit o mare înfrângere. A intrat în categoria monedelor scoase din circulaţie. Şi acest fapt în primul rând se datoreşte grelelor condiţiuni economice post bellice, cari au condus direct către o concepţie materialistă despre viaţă în genere.

Totuş, idealismul ca realitate psichologică este o vie necesitate pentru evoluţia normală a naţionalităţilor. De aceea dorim şi preconizăm repunerea acestei noţiuni, în cadrele, pe cari le avea înainte de războ, ca funcţiune socială.

*

In cadrele românismului, ideea naţională în mersul său activ de realizare practică, a fost susţinută de cel mai pur idealism. Această „idee" în mersul său de concretizare aproape n'a cunoscut obstacole. A izvorât din tot ce are mai sănătos matca vigorii psichologice latine a neamului românesc.

Dintr'un instinct de conservare a naţionalităţii române, altoit pe cel mai cald idealism, au purtat voivozii noştri şirul de războaie contra năvălitorilor dela nord şi dela sud. Aceste lupte, cari au afirmat cu atâta tărie principiul ideei naţionale, au început încă către sfârşitul veacului al XIV-lea şi au durat cu intensitate până la 1716. In acest răstimp am câştigat victorii strălucitoare şi la Danubiul cu ape învolburate şi în Carpaţii împăduriţi. Aceste victorii, cari au ţintit la susţinerea fiinţei noastre naţionale, au izvorât dintr'o impulsie nativă de idealism, atât din partea conducătorilor, cât şi a norodului. Şi numai un exces de idealism naţional a adus cu sine marea înfrângere a Turcilor dela Podul Inalt din judeţul Vaslui, faptă de arme cu o importanţă covârşitoare pentru creştinătate, în complexul istoriei universale.

Odată cu întronarea fanarioţilor în Muntenia şi Moldova, imboldul ideii naţionale cade în amorţire. Insă, se trezeşte la viaţă la 1821, în marea mişcare pornită de Tudor Vladimirescu. Şi întreg veacul al XIX-lea a înregistrat triumfuri de manifestări active ale ideii naţionale, isvorâte din spirit de abnegaţie şi jertfă, menite consolidării naţionalităţii române.

In trecutul nostru istoric, ideea naţională, s'a sprijinit pe însăşi structura psichologică a neamului românesc Căci, neamul nostru porneşte pe cărările realizărilor active dela o concepţie creştină altoită pe un real optimism. Psihologia noastră naţională cuprinde în largi proporţii spiritul de jertfă, spiritul de abnegaţie. Ea întrupează în alcătuirea sa o mare proporţie de optimism. Şi

dovada optimismului şi a spiritului de jertfă a făcut-o cu prisosinţă în războiul din 1916, ce-a afirmat cu atâta putere principiul salvator al ideii naţionale.

*

După războiul mondial — care a adus integrarea naţionalităţii române — principiul ideii naţionale a intrat într'alt ipostas.

Intre graniţele românismului avem o diversitate de elemente eterogene: Unguri, Slavi, Germani şi Jidani.

Studenţimea universitară din cuprinsul întregei ţări, făcând deosebirea necesară între elementul eterogen *de baştină:* Unguri, Slavi şi Germani şi elementul eterogen *de import:* Evreii, a deschis acum trei ani o luptă aprigă contra acestora.

Lupta contra Jidanilor în ţara noastră e veche. Ea se fundamentează pe doctrina ideii naţionale. Şi tocmai pentru a stabili doctrina acestei „idei", arătând pericolul streinismului, a scris *Mihail Eminescu* articolele sale politice. *Vasile Conta* a aprofundat aceeaş „idee", pornind dela o concepţie filozofică despre pericolul evreesc; iar *A. C. Cuza* a ridicat la rangul de doctrină aceeaş „idee" în lucrările sale, alăturând cadrului teoretic, lupta dârză şi veşnic tânără.

Studenţimea universitară, în lupta contra Jidanilor, face propagandă în pitoreştile noastre sate, arătând tot pericolul ce-l marchează pentru neamul românesc, acest element eterogen intrus pe solul nostru.

Mişcarea studenţimei universitare, a ţâşnit dintr'un substrat de idealism: *apărarea naţionalităţii române.*

Intemeindu-se pe doctrina ideii naţionale, mişcarea universitară este etică şi activă.

Şi, tocmai graţie acestor două atribute ale ei, am asistat gradat la procesul de generalizare a ideilor pornite din cadre universitare, în largul opiniei publice.

Luând drept punct de plecare principiul idealist creştin, mişcarea antisemită capătă tot mai mulţi aderenţi şi ţinteşte la întărirea şi validitarea caracterelor latine, ale neamului românesc.

Marin Dragnea

ARHIVA DOCUMENTARĂ

Memoriul

Inaintat Majestăţii Sale Regelui României la 18 Decembrie 1925 în cauza doleanţelor Moţilor

Revista noastră, care în mai multe rânduri a desvăluit durerea Moţilor, aşa cum de atâtea ori zadarnic şi-au plâns'o Guvernului, înaintea unor capete neînţelegătoare şi a unor inimi împietrite în lăcomie şi venalitate, intervine astăzi din nou şi publică, după excelenta foaie săptămânală, intitulată **„Huedinul"** *din 29 Decembrie 1925,* **Memoriul Moţilor** *înaintat M. S. Regelui în ziua de 18 Decembrie 1925; şi tot de o dată, dupa cum simte ca o sfântă datorie să ia apărarea celei mai năpăstuite populaţiuni din România întregită, tot astfel se socoteşte fericită că poate aduce cele mai curate laude şi calde mulţumiri neînfrânţilor luptători* **Amos Frâncu, Aurel Munteanu, căpitanul Şiancu** *şi* **Teodor Şuşman** *pentru străduinţa depusă spre a face să triumfe cauza Moţilor prin intervenţia M. S. Regelui, care a rămas ultima şi suprema lor nădejde în lupta contra societăţilor jidoveşti favorizate de guvernul Brătianu.*

SIRE,

După zece secoli de urgie şi desmoştenire fără nume, ce s'au deslănţuit, când Moţii mai ales au reacţionat în zece revoluţiuni pentru restituţia domniei româneşti şi revendicaţiilor agrare miniere (1437—1918) asupra întregului element românesc subjugat sub coroana Sf. Ştefan, Moţii cari întâiadată au prins în 1919 armele desrobite, pentru Unirea tuturor Românilor şi au grijit ca ochii din cap pădurile şi minele ce li s'a promis a li se restitui integral prin Senatul Naţional Român din Ardeal şi cu armele au garantat libertatea hotărârei dela Alba-Iulia şi au determinat retragerea armatelor lui Mackensen, au primit mai ales cu efuziune ceasul eliberator vestit de *Majestatea Voastră* în fruntea nebiruitei Armate româneşti.

Atudinea vitejească a Moţilor la Tisa şi primirea *Majestăţii Voastre* la reîntoarcerea glorioasă în Cluj şi Munţi, au dovedit odată mai mult, că Ţara Moţilor aceasta Vendee şi hotărâtor punct strategic al Monarhiei Române a primit cu înflăcărare nemărginită pe lângă evanghelia libertăţii politice în Unirea tuturor Românilor şi *evanghelia liberărării economice, pe temeiul dreptului istoric ce a răsunat de pe buzele Majestăţii Voastre vestindu-le, că pădurile şi păşunile din Munţii Apuseni vor fi ale Moţilor.*

In faţa cuvântului sfânt al Majestăţii Voastre, care ducea la izbândă dreptul istoric, făgăduinţele Guvernului Majestăţii Voastre, că în cadrul legii agrare se va da maximul de păduri şi păşuni din pădurile Statului, din ale magnaţilor şi societăţilor exploatatoare — toţi uzurpatori — conform convenţiunii încheiate la faţa locului la Huedin, Turda, Baia de Arieş, Câmpeni şi Abrud, în care loc din urmă s'a făgăduit şi soluţionarea problemei miniere, nerăspunzând în complet cuvântului Majestăţii Voastre, au determinat pe procuratorul Moţilor în preajma serbărilor centenarului Avram Iancu, să înainteze la Preşedenţia Consiliului memoriul adnexat, ce rezumă aproape integral doleanţele, revendicaţiile şi soluţiile în cauza de viaţă şi de moarte, care mai ales este *pădurea, păşunea* şi *mina* în Munţii Apuseni.

Chiar soluţiile reduse la legea agrară, întregite cu promisiunea de colonizare în stil mare a Moţilor, ajunşi în preajma peirei, au adus o uşurare în suflete crezându-se, că după 7 ani dela Unire, maximul de păduri şi păşune acompaniat de colonizare şi reforma minieră pusă în vedere vor deschide Moţului orizontul unui trai mai omenesc.

SIRE,

Venim a ne proşterne astăzi cu sufletul îndurerat şi a ne plânge la treptele Tronului Românesc, că nedreptăţile împotriva Moţilor — necum să fie înlăturate — ele au fost înăsprite şi sub raport agrar şi minier, *călcându-se prin organele executive şi mai ales prin Comitelul Agrar, cuvântul Majestăţii Voastre* şi dupăce chestiunea Moţilor a avut un lung şi penibil răsunet în presă şi Parlament.

Precum lipsa regulamentului minier prevăzut în lege pentru Munţii Apuseni, menţinerea înstrăinării nelegiuite a minelor de aur din terenele răpite dela Moţi, cari fiind avere duşmană trebuie să revină Statului român şi degradarea muncitorilor la starea de iloţi în părţile Zarandului ca şi în epoca ungurească din partea unor societăţi exploatatoare şi acaparatoare fără drept şi lege (Sex. soc. „12 Apostoli" :) a terenelor ce trebuiau muncite cu tovărăşiile Moţilor minieri prin Statul

românesc binefăcător, astfel şi faptul, că pădurile şi păşunile din Munţii Apuseni nicăiri încă n'au fost predate în stăpânirea comunelor, ci din potrivă, unde s'a designat dela Stat ori particulari, se vor menţine prin o lege silvică improprie în Administraţia Statului, iar în cursul reformei agrare nici maximul n'a fost observat şi nici societăţile exploatatoare nu au fost expropiate, iar scutirile s'au pronunţat şi pentru proprietari şi pentru societăţile acaparatoare, contra legii, după 1 Decemvrie 1918, au stârnit între Moţi valuri de profundă şi legitimă nemulţumire, biciuite şi prin colonizările efeptuite în condiţii dezastroase la frontiera de vest, deşi recoltele au fost abundente dovadă de priceperea şi hărnicia agricolă a Moţului în lipsă de casă şi adăposturi şi au dus la catastrofa sanitară (tifos) între Moţii şi altfel grav nemulţumiţi, fiindcă numai o minimă parte din poporul anunţat din Munţii Apuseni a fost colonizată.

Frământaţi de aceste valuri, Moţii caută scăpare la un singur liman: Tronul şi speră cu fanatică încredere, că la Majestatea Voastră Regele României-Mari, una şi nedespărţită, închiegată şi cu sângele de martir al Moţilor arşi pe rug şi decimaţi în războaie, după veacuri de năpăstuiri vor afla dreptatea, după care au însetoşat înzadar Horea şi Avram Iancu la treptele tronului străin şi care dreptate pentru ei înseamnă dreptul la viaţă.

Revendicaţiile lui Horea şi Iancu, concentrate în memoriile adnexate sunt tot revendicaţiile noastre de azi, formulate în memoriul procuratorului nostru către Consiliul de Minictrii, cu data de 22 Iulie 1924 şi suntem ferm convinşi, că numai îndeplinirea desăvârşită a desideratelor formulate în 15 puncte, vor înfăptui cuvântul sfânt al Regelui tuturor Românilor dat Moţilor venind dela Tisa — azi graniţa păzită de Moţi colonişti — în fruntea armatei izbăvitoare şi mai pe urmă cu prilejul centenarului tragicului tribun.

SIRE,

Numai o lege, ce ar reda Moţilor cu ajutorul exproprierii integrale toate pădurile, păşunile şi minele din ţara Moţilor — definită în Legea pentru amnestierea delictelor silvice, un picur de balsam peste rănile Munţilor Apuseni-lege pornită din iniţiativa Majestăţii Voastre ce Vi se asigură prin Constituţie şi organizarea după pilda instituţiilor grănităreşti ca persoană juridică-economică a întregului ţinut, rezervândui-se Statului numai dreptul de inspecţiune şi control, ar avea darul să întroneze veşnica dreptate pentru Moţi.

Iar dacă s'ar încerca o dreptate, măcar temporală, în cadrul legilor în vigoare şi atunci s'ar putea determina o uşurare a sorţii grele a Moţilor bântuiţi de urmele războiului, de boli, mizerie şi foame, soluţionându-se prin cuvântul hotărâtor al Majestăţii Voastre problemele cele mai ardente ale clipei agrare şi miniere şi înlăturându-se inechităţile şi spoliările de drept înscenate prin nedreptele proceduri în curs.

Ca cele mai arzătoare probleme a clipelei, fiindcă se agită la Comitetul Agrar ca ultima instanţă, se înfăţişează chestiunile de expropiere şi împroprietărire cu păduri şi păşuni în masivul fostului conte Bánffy, alui Urmánczy, Tischler, Buerger şi fostul baron Albert Bánffy, din judeţul Cluj, plasa Huedin, sub piscurile Vlădesei din Munţii Apuseni.

Dintre toate aceste cauze, la instanţele de apel Comisiile judeţene, comunele de Moţi au avut câştig într'un singur masiv: la Tischler şi Buerger, unde s'a efeptuit exproprierea integrală şi împroprietărirea conform convenţiunii comunelor, iar acum *chestiunea se află în urma reviziunei proprietarilor la Comitetul Agrar şi se fac cele mai exasperante eforturi, ca proprietarii, pansemiţi internaţionali, să fie contra legii scutiţi şi să se împiedece o trainică aşezare a condiţiilor de existenţă a Moţilor, care este pădurea şi păşunea,* după cum rezultă din hotărârea Comitetului Agrar şi a contestaţiei procuratorului Moţilor adnexată, chestiune, care a fost pusă şi în Parlament în faţa ţării.

A doua chestiune, a *masivului Urmánczy, care a ars pe rug pe Moţi, s'a rezolvit la Comitetul Agrar contra legii, scutindu-se societăţii an. „Călăţele" (baron Groedel) în condiţiuni inadmisibile, după cum dovedesc memoriile şi cererile de reviziune anexate, ca afirmativă contractantă cu Urmánczy, peste 7000 jug. pădure bătrână de brad, singura existentă în teren, fără a fi dovedit autenticitatea prelungirii contractului expirat şi după ce a devastat 11.000 jug. pădure seculară în chipul cel mai barbar, Lipsa unui contract dovedit de prelungire şi însuşi faptul devastării fără reîmpădurire, cum a fost dovedit şi în faţa Parlamentului, reliefează scutirea singurului masiv de pădure ce există în teren pentru comune, ca o flagrantă încălcare de lege şi condamnare la pieire a comunelor de munte şi de deal din acest grup, cu atât mai izbitoare, fiindcă faptul devastării obliga Statul de a pedepsi, de a opri tăerea şi a rezilia contractul.*

In urmă se află pendintă la Comitetul Agrar chestiunea masivului Bánffy, cunoscută sub numele fatal colectiv *„afacerea dela Răchiţele"*[1] care în acelaş timp se urmăreşte la Tribunalul Cluj ca rebeliune, pentru simplul fapt, că Moţii în oficialitatea lor au protestat contra exploatării admisă nelegiuit în favorul societăţilor exploatatoare „Biharszilágyi" pseudonaţionalizată în „Regatul mare".

In această cauză, în care tot aşa s'au încălcat făgăduinţele Consiliului de Minştrii ca şi în cele anterioare, organele agrare sub pretextul autorităţii lucrului judecat, după cum dovedeşte cererea de revizuire alăturată deşi în procedură nici o singură comună n'a fost citată conform legii, *au fost scutite contra legii Reformei Agrare, care anulează orice contract după 1918, pe baza unor astfel de contracte frauduloase societăţile exploatare „Regatul mare" şi „Râul alb" (Tischler Mór şi soţii) cu aproape întreg masivul păduros bătrân existent, condamnând comunele de Moţi la veşnică peire* şi în plus acordându-le pădurea în teren de păşune şi păşunea în loc de pădure reservată exploatatorilor şi proprietarilor, ca s'o poată devasta în curs de câţiva ani, lăsându-i Moţului numai stânca goală şi sufletul muribund.

SIRE,

In faţa acestei catastrofe cu adevărat naţionale, numai cuvântul Majestăţii Voastre rostit către organele executive din Comitetul Agrar, fiind acesta constituit sub prezidenţia domnului Ministru de Domenii în majoritate din organe politice şi fiind noi siguri, că minoritatea din magistraţii indepedenţi îşi cunoaşte îndatorirea, va putea salva o stare de lucruri dezastroasă în prezent, incalculabilă pentru viitor.

Toate comunele nedreptăţite înşirate fiind în memoriul adnexat şi contrasemnat de delegatul ministerial, rămâne reservat graţiei Prea Inalte a Majestăţii Voastre gestul

---

[1]) (*Nota Red.* In care e implicat şi profesorul universitar Gh Leon, care pentrucă a exploatat averea Moţilor alături de Jidani a fost chemat de guvernul Brătianu la demnitatea de Secretar General la Ministerul Industriei! Inaltă moralitate)!

pentru salvarea acestor comune de Moţi, năpăstuite, pentru a li se face dreptate în păduri şi păşuni, baza lor de existenţă şi a li se amnestia infracţiunile în materie penală agrară şi silvică, cauzate în legătură.

In aceeaşi ordine de idei, ca problemă de soluţionat imediat, se înfăţişează tuturor factorilor legali: *chestia colonizării,* cercetându-se prin un Inalt Comisar, ce rugăm cu devotament a se designa, în prima linie pentru aceste doleanţe precum în urmă pentru toate celelalte înşirate în memoriul dela 22 Iulie 1924 şi în anexele acestui memoriu sincer, franc şi drept ca sufletul Moţului. *Acestui Inalt Comisar ii va fi reservat de a readuce înainte de toate în posesiunea Statului moşii imense, scutite pe nedreptul la graniţa de vest (scutirea moşiei dela Margita a Abaţiei din Moelk, destinată pentru colonizare de Moţi, apoi aşezarea dlui Tischler în coloniile din Banat, contemplate tot pentru Moţi* etc. etc.) şi a pregăti soluţiunile atât pentru împroprietărirea şi înzestrarea cu case şi alte necesităţi a coloniştilor dela graniţă, precum şi luarea de măsuri, ca toţi cei îndrepăţiţi conform legii — corectându-se şi tablourile greşite — să fie colonizaţi şi cari s'au anunţat pentru colonizare, să fie toţi aşezaţi în coloniile dela graniţă, unde lipsa unei frontiere fireşti, o poate substitui numai braţul de oţel, organizat după principiile militare, a Moţului credincios până la moarte.

Oricât ar căuta şi după ecoul din Parlament să acrediteze duşmanii patriei, mai ales pansemiţii, comuniştii, iredentiştii şi speculatorii, ce vor să se înfigă şi în Ţara Moţilor, că un nou Caton ar vesti: „Daciae omnia venalia", Moţii rămân neînfrânţi în credinţa, că dreptatea lor sfântă va birui.

SIRE,

Implorând cu neschimbat şi neţărmurit devotament dela Graţia părintească a Majestăţii Voastre luarea în generoasă consideraţie a memoriului de faţă.

Rămânem şi semnăm cu nestinsă încredere

SIRE,

în cuvântul salvator al Regelui tuturor Românilor, Domnul Moţilor al Majestăţii Voastre.

Prea plecaţi şi prea devotaţi servitori.

Procuratorul comunelor de Moţi din Munţii Apuseni.

Dr. Amos Frâncu
advocat, Cluj

Delegaţii comunelor:
Bucureşti, la 18 Decembrie 1925.

Aurel Muntean
protopop ort. român de Huedin în numele comunelor din plasa Huedin judeţul Cluj şi din plasa Gilău aparţinătoare

(s. s.) Căpitan inv. *Emil Şiancu*
fost com. al batalionului II Huedin din Leg. I. din Ardeal 1918

(s. s.) *Teodor Şuşman*
primar în Răchiţele

Şi alte numeroase iscălituri de primari şi delegaţi din Ţara Moţilor.

Anexe:

1. Memoriu către Preşedenţii Consiliului cu data de 22 Iulie 1924.
2. Memoriul lui Avram Iancu către Impăratul Austriei.
3. Plângerile micilor minieri din Munţii Apuseni.
4. Memoriul Delegatului ministerial şi Procuratorului dela 15 IV. 1924.
5. Contestaţia în cauza Tischler Mór către Comitetul Agrar.
6. Contestaţia în cauza Răchiţele şi soţii către Comitetul Agrar.
7. Hotărârea judeţeană în cauza Răchiţele.
8. Cererea de reviziune „Urmánczy Soc. „Călăţele" contra scutirei.
9. Cererea de revizuire imprimată, în cauza dela Răchiţele etc. din masivul Bánffy.

Judecata înţeleaptă a unui ţăran despre partidul liberal

Primim la Redacţie următoarele rânduri, pe cari le publicăm, fără de nici o modificare:

Astăzi 4 Decembrie anul 1925 s'au prezentat în satul şi comuna Sălceni dl Neculai D. Neştianu, profesor la liceul „Codreanu" din Bârlad şi prefect al judeţului Tutova, însoţit de dl Constantin D. Lupaşcu, deputat de Tutova. Ambii în calitate de reprezentanţi ai partidului naţional-liberal de Tutova. Scopul venirei la Sălceni a fost acela de a face propagandă politică relativ la alegerile de senator din ziua de 17—18 Decembrie c. La întrunire am luat parte şi eu. Printre cele spuse de dlor a spus sătenilor, că partidul naţional-liberal este cel mai vechi partid şi care trăeşte de şapte zeci de ani, în care timp a stat numai la guvern (cârma ţărei), cel puţin patru zeci de ani, au mai spus, că acest partid are la bază principii naţionale şi că stă veşnic treaz în favoarea cauzelor naţionale, că doar de aceea se numeşte partidul naţional-liberal. Ne-au mai spus şi că să nu votăm pe ţărănişti, că ei au la Ilfov **candidaţi jidani** şi că sunt în legătură cu comuniştii şi cu bolşevicii din Sovietele Ruseşti. Şi după cum este bine ştiut de întreaga opinie publică, că în nici un timp acest partid nu a vorbit nimic despre jidani, astăzi însă dnii reprezentanţi ai partidului naţional-liberal de Tutova au avut bunavoinţă de a spune sătenilor din Sălceni, că prin faptul, că sunt naţionali şi apără cauzele naţionale sunt şi contra jidanilor, dar cum ... ?

Dupăce conferenţiarii şi-au terminat misiunea eu am făcut dlui prefect următoarea întrebare:

„Domnule prefect îmbătat fiind de mireazma cuvintelor cu care v'aţi prezentat în mijlocul nostru pentru a ne spune atâtea şi atâtea adevăruri, ţiu să vă spun, că şi eu în mintea mea tânără şi naivă sunt subjugat şi chiar pasionat de o idee. Domnule prefect atunci când veniţi în mijlocul nostru pentru a ne sfătui cum să ne folosim de dreptul de vot ce rău aţi face dacă ne-aţi spune, că aţi luat dispoziţiuni pentru reîntroducerea art. 7 în Constituţie şi întroducerea lui numerus-clausus (număr proporţional) în toate ramurile de activitate?

La această întrebare mi-a răspuns, că dispoziţiunile art. 7 se menţin, iar în ce priveşte numerus-clausus nu se poate aplica deoarece şi noi avem români de-ai noştri în ţări streine, care formează o populaţie streină faţă de populaţia băştinaşă a acelor ţări şi dacă noi am întroduce numerus-clausus atunci şi acei streini ar proceda la fel cu streinii din ţările lor, care sunt români şi facem prin acest mijloc brutal un mare rău fraţilor noştri, care trăesc în ţări streine. Insă ca să putem fi tari contra jidanilor să ne grăbim a forma cooperative săteşti şi obştii şi astfel vom putea scăpa de jidani, căci ei văzând, că nu mai cumpără nimeni dela ei vor fi siliţi să plece singuri dela noi fără să-i urgisim."

Acesta a fost răspunsul domnului prefect.

Şi grăbindu-se a plecat, totuş

cu acest rezultat nu mă pot mulţumi, deoarece se naşte întrebarea? Oare fraţii noştrii, cari trăesc în ţări streine echivalează la număr cu jidanii dela noi, prin mijloacele de a-şi câştiga existenţa? Nu cumva fraţii noştri sunt hamali şi salahori prin şantiere, ori muncitori prin fabrici? dar jidanii ce sunt la noi? şi ce efect ar avea numerus-clausus asupra fraţilor noştri din ţări streine? Iar dacă partidul naţional-liberal a atins vârsta de şapte zeci de ani şi în care timp guvernează ţara cel puţin patru zeci de ani şi dacă iubeşte aşa de mult naţiunea şi pe ţăranii români, de ce acest partid nu s'a grăbit o clipă mai devreme să pregătească pe ţăranul român ca să se poată apăra contra elementului jidănesc, prin argumente metodice, sistematice, raţionale şi modeste după cum spuneţi dvoastră domnule prefect, dacă numerus-clausus este un argument brutal de apărare contra jidanilor. Astăzi v'aţi adus aminte să ne spuneţi aceasta, când este prea târziu, când ne-a ajuns cuţitul la os. Şi atunci domnule prefect dupăce sunteţi liberali de ce mai sunteţi şi naţionali? Fiindcă aţi suprimat art. 7 din Constituţia dela 1866 şi aţi dat jidanilor drepturi egale cu noi, aceasta este egal cu: ori îmbraci un lup într'o piele de oae şi-i dai drumu în turma de oi, ori faci pe jidan român. A! am uitat să vă întreb un lucru, cine a reformat Constituţia dela 1866? Cine a dat drepturi politice şi civile jidanilor? Nu cumva patidul naţional-liberal? ce frumos îmi sună pe la ureche naţional-liberal!

Şi atunci de ce vă mai plângeţi, că ţărăniştii au candidaţi jidani, care sunt în legătură cu Lenin, Troţcki? Cine le-a înlesnit această posibilitate? Nu cumva Dvoastră?

Şi apoi bine ne stă nouă Românilor din România-Mare să avem în serviciul armatei ofiţeri jidani, care să comande companii, escadroane, baterii şi chiar regimente constituite în marea lor majoritate de ostaşi români şi care armată are menirea să apere pământul scump, atât de scump şi naţional al ţărei? Aşa naţionali sunteţi? Acesta este patriotismul atât de mult trâmbiţat de Dvoastră domnilor liberali şi naţionali?

Stau în aşteptarea răspunsului la întrebările de mai sus.

Scrisă şi cugetată de mine,

I. I. Nichifor
din
Săleeni, Tutova

CRONICA ARTISTICĂ

Inconştienţă

Templul culturii muzicale româneşti — Opera română din Bucureşti — e străbătut de sgomote surde, ce se accentuiază din ce în ce.

Artiştii români, elemente de o valoare necontestată, se văd aruncaţi pe drumuri de către actualii concesionari ai Operei fără nici un motiv serios.

O datorie de conştiinţă mă obligă a pune în faţa publicului românesc situaţia tristă în care a ajuns Opera română din Bucureşti — şi numai în câteva cuvinte.

Acum câţiva ani Opera a fost concesionată de către Ministerul Cultelor şi Artelor unei trinităţi favorite compusă din dnii: George Georgescu, Massini şi Folescu. Această trinitate în loc să promoveze întâi de toate elementele muzicale distinse ale românismului, a căutat prin toate mijloacele posibile să promoveze numai „interesele personale".

Şi această promovare a intereselor personale s'a făcut cu concursul unor elemente străine şi dubioase.

Actuala direcţie a Operei plăteşte cu zece mii lei lunar pe un anume Bisker — jidov de origină — care nu face altceva decât să angajeze diferiţi artişti străini, obscuri. N'am zice nimic dacă direcţia Operei prin dl Bisker ar angaja elemente muzicale cu renume mondial; dar când vedem că personagii necunoscute lumii muzicale vin să debuteze pe scena românească — fiind plătiţi gras — un sentiment de revoltă legitimă ne cuprinde.

Mulţi dintre aceşti artişti se mai îndeletnicesc şi cu spionagiul contra Statului românesc; astfel e cazul artistei Ida Berg. Să ştie jidovii rătăcitori şi veneticii pripăşiţi pe scena românească că ora alungării lor a sosit!

Conştiinţa românească a început să se trezească! Să ştie şi domnii cramponaţi în fruntea Operei române din Bucureşti, că dacă vor mai continua a îndeplini meseria infamă de înstrăinare a celei mai înalte instituţii muzicale româneşti, vor fi ţintuiţi la stâlpul infamii de către opinia publică românească.

Drd. Nicu Ionescu—Bucureşti.

Corespondenţă din Sânmiclăuşul-Mare

Prim-pretorul Antonie Ardeleanu vândut Jidanilor!

Iată ce ni se scrie în această chestiune:

On. Redacţie!

In comuna noastră Sânmiclăuşul-Mare tinerimiea ovreiască sub *patronajul* prim-pretorului de plasă Antonie Ardelean (fost Argyelán Antal pe timpurile lui Tuhutum) au înfiinţat o companie de *cercetaşi.*

Atât intelectualii cât şi poporul suntem foarte indignaţi pentru ruşinea ce-o face un prim-pretor român punându-se în serviciul celor mai mari duşmani ai neamului românesc. Cine şi ce l'a îndemnat să primească această dinstincţie străină blamând şi insultând ţara şi poporul românesc nu ştim, dar dăm cu socoteala.

Vă rog să binevoiţi a lua act despre acest om cu atât mai vârtos că este şi proprietarul a 2 decoraţii româneşti primite acum cât de curând şi cu ocazia încoronării etc.

Dacă On. Red. doreşte a primi informaţiuni mai indetail şi precise despre trecutul acestui om azi mare proprietar de pământ şi funcţionar al Statului român, Vă rog adresaţi-vă dlui părinte dr Petru Fleşeriu dela noi, acesta l'a şi improcesuat chiar şi în unele gazete acum 3—4 ani a publicat din faptele laudabile antiromâneşti.

Dânsul este foarte mult iubit de străini „Toni bácsi" e şi membru prin câteva consilii de administraţie la băncile lor. Indeosebi cu negustorul de ouă de mai multe ori milionar Popper, neam de-alui Iuda e „Frate de cruce".

O zbiciuală bună — drept că el este obişnuit cu aşa ceva şi crede în sine pupaţi-mă..... numai eu să mai adun pe lângă cele 200 jug. de Torontal şi pe lângă paralele depuse încă mai atâta, apoi voi, strigaţii. Jidanii fiind sprijiniţi de capul administraţiei de plasă sunt foarte obraznici aproape în fiecare zi au şedinţă şi se constituesc puternic. Acum cu ocazia sărbătorilor au adunat 80.000 lei, material pentru uniforme, tot gratis iar serviciul la

gardă *(cercetaşi)* în limba ebraică merge. Comanda însă în ungureşte. Azi mâine ne putem aştepta să ne scoată din comună chiar şi din ţară, dacă aici la graniţă 7 km. distanţă de graniţa ungară lor le dau voie să se organizeze în forma aceasta în chip milităresc.

Vi-le aduc aceste la cunoştinţă ca să se ştie cine sunt capii şi conducătorii noştri, poate va veni odată şi vr'o schimbare ca apoi să ştim unde să-i aşezăm pe paraziţii neamului.

Cu stimă
Un sânmiclăuşan român adevărat

unic în felul său pentru ca cetindu-l şi dl Profesor Cuza să cunoască pe individul Matei care l-a înşelat.

Rog însă a-i da unde e nevoe la aceasta comunicare cuvenitul colorit, căci nefiind deprins cu astfel de corespondenţe, voi fi greşit în stil, binevoiţi a rectifica.

Cu deosebită stimă
Gheorghe Zaiţ

Corespondenţă din Tulgheş

Coade de topor ascunse sub pulpanele noastre

Am primit, la Redacţie, următoarea scrisoare:

Onorată Redacţie!

Urmărind zi de zi desfăşurările economice, culturale şi politice din comuna noastră Tulgheş, în care locuim pe lângă 1500 suflete români, cca 2000 suflete săcui, cca 200 suflete alte naţionalităţi şi 200 suflete jidani, am constatat şi aicea că răul cel mare cauzat naţiunei noastre din partea lipitorilor satelor e ajutat şi de unii oameni fără pic de ruşine şi fără caracter, cari se numesc „români" spre a blama tot ce e românesc prin apucăturile lor perverse şi mârşave periclitând idealul naţional creştin românesc. Cazul pe care Vi-l comunic e recent. Pe ziua de 15 Oct. 1925 ni s'a anunţat că va sosi marele Profesor Cuza pentru a expune programul referitor la combaterea pericolului evreesc pe care îl simţim şi în aceste părţi. Pentru primirea dlui Cuza, sau întrunit intelectuali şi popor din această comună la şcoală aşteptându-l, a sosit, însă am fost foarte surprinşi şi scârbiţi când am văzut că dl Profesor Cuza vine însoţit de cel mai odios şi prevers individ care se numeşte Constantin Matei. Acest individ după ce a fugit şi s'a ascuns dinaintea justiţiei, care l-a condamnat la Chişinău cu Nr. 1454 la 7 Nov. 1924 Trib. la 15 zile închisoare corecţională pentru delicte comise cât a fost secretar. Conform art. Cod. Pen. 322, 323, 325 şi 40 comb. cu art. 60 a fost condamnat însă a dezertat, mai având şi alte delicte pe suflet a ajuns în comuna noastră unde nu i se cunoştea trecutul şi unde în mod necunoscut nouă a fost denumit de notar pe ziua de 14 Iunie 1923.

După ce a fost instalat în serviciu a început a aplica metoda de paşă şi în această comună, delapidând bani publici, însuşindu-şi averea comunală, bătând oameni paşnici escrochiind pe cine îi venea în cale, făcând şantage şi altele, aşa că devenind intolerabilă procedura numitului Matei Constantin s'au trezit şi autorităţile lui superioare şi l-au dat afară din post supunându-i toate ilegalităţile şi abuzurile Tribunalului din Mercurea Ciuc, care va decide şi îi va da răsplata muncei.

După plecarea dlui Cuza, care ne cunoscând cauza acestui individ, l-a considerat ca român şi pe dânsul, individul Matei a început tratative cu jidanii cerând dela preşedintele comitetului izraelit numit Bercu Weinrauch un certificat constatator că „Dl Matei Constantin fost notar în comuna Tulgheş nu a uneltit, nici când contra evreilor şi cu ocazia venirei dlui Cuza nu a provocat nici un incident contra jidanilor" (sic) şi a mai cerut acest individ Matei să se publice în foaia jidovească din Piatra-Neamţ numită „Reformatorul" Nr. 354 din 2 Nov. 1925 că dânsul e omul jidanilor ceeace s'a şi publicat în numita foaie. Auziţi! A fost înaintea dlui Cuza şi l-a condus la Tulgheş, pe urmă? prieten intim a jidanilor! Se remarcă, că jidanul Bercu Weinrauch a dezertat din armata română înainte de războiu, iar în timpul războiului s'a înrolat în armata austro-ungară ca şpion civil contra României, uneltind la distrugerea neamului nostru, iar astăzi eliberează certificat la unul care acompaniază pe dl Cuza! Vă rog a aprecia asupra celor scrise şi a da verdictul contra unui astfel de individ făţarnic, care prin vicleşug şi perversitate se vâră între români batjocorind tot ce e românesc prin faptul că se spune şi pe el că e „român" pentru ca pe urmă să vândă la jidani tot ce a aflat.

Acest individ Matei Constantin prin faptul că a cerut şi a obţinut dela jidanul Bercu Weinrauch un certificat, recunoaşte pe acest ovreu de autoritate, şi în ţara noastră!!!

Vă rog a da publicităţei acest fatp

Scrisori din Baia-Mare

Un atac jidovesc

Ziarul „Keleti Ujság" din Cluj în numărul 244 pagina şaptea din 28 Octombrie 1925 publică articolul „Bătaia dela liceul Baiamare". Acest articol nu se poate trece cu vederea, pentrucă conţine neadevăruri şi atacă cu neruşinare persoana cinstită „homo integer" a directorului dr Gheorghe Hetcou. Nu se poate trece cu vederea pentrucă articolul zice: „ce se întâmplă aici". (România) e un scandal cultural, care trece peste graniţele acestei ţări"! Mai departe: „directorul acesta e bun de plutonier de jandarmi iar profesorul de cant vrednic să fie dus la ocnă"!

Iată cum scot jidanii limba cu bale veninoase asupra alor doi profesori români pentrucă au avut curajul să înfrunte atacul repetat al neamului Izrail şi a cutezat să elimineze din acel liceu pe studentul maghiar *Máidik Tibor,* care a îndrăznit să ridice pumnul voind să lovească în directorul liceului inzultând mai înainte pe profesorul de cant. Iată ce face un ziar jidovesc când e vorba să discrediteze un institut cultural românesc la altarul cărui servesc şapte — zi şapte — profesori preoţi români, cari cu trudă şi abnegaţiune cresc odraslele noastre tinere pentru România de mâine.

Nu vom permite nicicând — cari iubim această ţară şi dorim ca în liceele noastre să fie crescuţi copii după legea lui Dzeu, morali şi plini de virtuţi — atacuri grosolane din partea poporului cult de talia lui Max Goldstein, a cărui maşină infernală a sfâşiat în bucăţi trupul marelui nostru Archireu Radu. Nu vom permite ca profesorii noştri să fie expuşi la mită, să tolereze imoralitatea şi să fie supuşi eventualelor bătăi din partea unor descreeraţi. Nu domnilor dela „Keleti Ujság"! Mă mir cum poate marele public românesc să sufere atâta perfidie şi atâta îndrăsneală. Mă mir cum poate să iasă de sub tipar un aşa articol

fără nici o controlă? Pentruce nu nu ne reculegem?

Vedeţi ce înseamnă pentru românul inconştient permisiunea cumpărată prin mită de a trece graniţa? Da românii primesc mita şi apoi rabdă să fie scuipaţi în faţă, primesc banul jidanului care trece graniţa cu maşina infernală să arunce în aer aceasta ţară. Ruşine, că un român poate fi cumpărat! Unde e neamul lui Mucius Scevola?

„Codreanul“

Sfinţirea steagului L. A. N. C. din Şarul Dornei — jud. Câmpulung

In zorile zilei de 22|XI 1925 o delegaţie a L. A. N. C. din Vatra Dornei în frunte ca preşedintele ei dl Şofron Robota întovărăşiţi de dl Serghie Florescu preş. al L. A. N. C. şi căpitanul arcaşilor din Cârlibaba, au plecat la Şarul Dornei ca să ia parte la sfinţirea steagului. In apropierea satului au fost întâmpinaţi cu mare entuziasm şi urări de bun sosit de către preş. şi membrii Ligei. In frunte cu cele două steaguri s'au îndreptat cu toţii la biserică. După oficierea serviciului religios, preotul paroh Sofian şi preotul Lostun din Panaci au sfinţit steagul iar preşedintele D. Dominte a depus jurământul primind apoi steagul dela preotul Lostun cu binecuvântarea să-l poarte cu cinste şi vrednicie spre nimicirea vrăjmaşilor dinlăuntru, care stau în calea progresului economic şi cultural al poporului român. Eşind cu toţii în curtea bisericei păr. Lostun arată celor de faţă că creştinismul a ţinut românismul, iar cu credinţă şi în unire trebue dusă lupta contra lipitorilor de jidani, ce ne-au invadat ţara şi întrebuinţează pentru ruinarea poporului conruperea, şiretenia, scumpetea şi revoluţia.

Dl Robota arată cu durere în suflet cum sunt distruse şi prădate bogăţiile ţării de venetici, cari eri ne cereau milă iar astăzi le suntem robi pe un pământ străbun păstrat cu atâtea jertfe şi stropit cu atâta sânge; cum prin propagandă, distrugere, rebeliune crime şi spionaj ne vor distruge neamul, ţara şi tronul. Chiamă apoi la luptă pe tânăr şi bătrân alăturea de marele român dl A. C. Cuza.

Dl S. Florescu aduce salutul fraţilor ardeleni şi bucovineni arătând rostul înfiinţărei acestei Ligi şi lupta pe care trebue dusă până la sacrificii, îngrijuraţi de soarta peirei poporului, care au adus-o pătimaşii politici.

Dl A. Ţuţuianu îndeamnă poporul să lupte pe cale economică şi culturală.

Dl Simionescu T. vorbeşte despre pericolul naţional.

Se bat apoi ţintele pe steag de unde s'a donat o sumă de 6300 Lei. Intreaga mulţime a fost fotografiată în frunte cu drapelele. Deşi a fost un frig îngrozitor mulţimea a stat neclintită în curtea bisericei până la ora 3 jum. p. m. adânc mişcată s'a risipit plină de încredere în desrobitorul neamului dl A. C. Cuza şi până în zări îndepărtate se auzeau strigăte de trăiască A. C. Cuza.

S'a dat apoi un mic banchet la care au participat numai membrii L. A. N. C. unde s'a toastat în numele dl A. C. Cuza şi a celor 6 studenţi.

V. Ionescu
Membru L. A. N. C. din Vatra Dornei

Ştiri din Haţeg

Alegerea Sfatului Negustoresc. In 8 XI 1925 după masă s'a constituit Sfatul Negustoresc din Haţeg. In felul cum s'a procedat, am putut din nou înregistra obrăznicia jidovească şi ticăloşia cozilor de topor! Comercianţii şi industriaşii în număr de 240 au fost aşa de nepregătiţi penrru alegere încât li s'a impus cu tetoare un comitet jidovesc bine înţeles, după reţeta cunoscută — cu cozile de topor „ştromann“.

Lista prezentată de industriaşii şi comercianţii creştini, a fost respinsă pe motive ridicole în urma scandalului ivit pe tema aceasta totuşi admisă la vot — bine înţeles dupăce creştinii scandalizaţi de procedeul cozilor de topor şi obrăznicia jidovească au părăsit indignaţi şi vociferând sala. S'au remarcat comercianţii următori ca luptători ai jidovilor: Dl Bács János, Iulius Morariu şi Bela Homan. Comercianţii şi industriaşii români surprinşi la repezeală, d'abea după şedinţă s'au desmetecit şi s'au convins de infamia căror victimă au căzut şi sunt hotărâţi a repăşi din Sfatul Negustoresc. Indeosebi i-a indignat declaraţiile boltaşului Bács János că sunt de preferat jidanii, românilor. E interesant faptul, că *liberalii împreună cu naţionaliştii* reprezentanţi prin advocatul Şelariu *au luptat pentru izbânda listei jidoveşti faţă de lista creştină.*

*

Pentru Ministerul Sănătăţii Publice.

Cu înlăturarea medicilor români, în postul de medic al circumscripţiei Sarmiseghetuza a fost numit jidanul galiţian Dr. Pollák Béla. Acest medic evreu care refuză să locuiască în comuna Sarmiseghetuza deşi ridică horibila sumă de 7000 Lei lunar stă în Haţeg şi nu-şi vede de pacienţii cari sunt la 20 km. depărtare. Acest evreu, care ia pâinea vreunui medic român, fură Statul şi înşală bieţii ţărani din circumscripţia Sarmiseghetuza, atunci când ridică leafa fără a o merita fără a se supune legei sanitare, care-i impune să locuiască la sediul circumscripţiei. Cazul deşi a fost semnalat de mult, ancheta serioasă întârzie (cea care a fost nu se poate numi serioasă, căci a jucat cărţi toată noaptea cu Dr. Pollák) — evreul râde în pumni şi bagă banii la buzunar, iar ţăranii români sunt lăsaţi pradă tuturor bolilor.

Leonel Parasca

INFORMAŢIUNI

REDACŢIONALE

Neputând publica în acest număr din cauza lipsei de spaţiu, procesele verbale de constituiri ale organizaţiilor noastre din diferitele judeţe, anunţăm pe această cale că în numărul viitor, adică 1 Februarie, vom reproduce dacă nu textul integral al fiecărui proces verbal, în orice caz numele membrilor cu preşedinţii fiecărei organizaţiuni nou întocmite.

DELA L. A. N. C.

Sfinţire de drapel în Valea Drăganului. In ziua de Bobotează s'a sfinţit drapelul L. A. N. C. în fruntaşa comună Valea Drăganului (fostă Şebeşul-Mare). Au asistat la această înălţătoare solemnitate dl dr. Valeriu Pop preşedintele Comitetului judeţului Cluj însoţit de dnii S. Mitea şi Eremeiu reprezentanţi ai studenţimii. Delegaţii Clujeni au fost în-

tâmpinați încă în Huedin de dl dr Liciniu Grapini, unul dintre cei mai devotați și activi membri ai comitetului județean. Dupăce delegații L. A. N. C. au asistat la sf. slujbă în biserică, și apoi la sfințirea apei, s'a sfințit cu un emoționant fast drapelul L. A. N. C. pentru comuna Valea Drăganului de către dl preot Roșca. După sfințirea drapelului păr. Roșca a salutat în cuvinte alese pe delegații L. A. N. C. Mulțimea imensă — întreaga comună cu mic cu mare și delegații comunelor învecinate — sub cerul liber bătuți de o ploaie penetrantă timp de 2 ore au ascultat neclintiți și cu o vie însuflețire expunerea dlui dr Valeriu Pop despre primejdioasa stare a țării și scopurile L. A. N. C. cum și apelul cald al dlui Eremeiu pentru intrarea tuturor românilor de bine în L. A. N. C. După terminarea cuvântărilor într'o clădire din apropiere s'au înscris și au depus jurământul peste 300 de săteni. In fruntea comitetului, care cuprinde pe toți fruntașii cocomunei, a fost ales prin aclamații părintele Roșca, iar drapelul a fost încredințat flăcăului fruntaș Ioan Popa. Inainte de luarea jurământului dl Potra președintele comitetului comunal din Bologa a ținut o entusiastă cuvântare. După masa comună serată într'o ospitalieră casă țărănească au părăsit comuna în uralele sătenilor.

Suntem informați că în Duminicile următoare se vor sfinți drapelele L. A. N. C. în comunele Poeni Hodis, Negreni (Fechetău), Bratca etc.

INTERNE

Adunarea dela Huedin. Cu vre-o 10 zile în urmă au fost convocați la Huedin toți delegații comunelor locuite de Moți pentru a-i pune în cunoștință cu rezultatele audienței la M. S. Regele și ale demersurilor făcute pe lângă guvern în legătură cu chestiunea scutirii ilegale de sub expropriere a întinselor păduri acaparate de firme jidovești. Remarcăm că între inițiatorii acestei adunări *nu a fost* dl dr Amos Francu, cunoscutul și inimosul fruntaș și luptător al Moților. Astfel se explică că la aceasta adunare interesații și anonimii inițiatori au vorbit despre tot ce vrei, însă cuvântul de jidan nu a fost pronunțat. Delegații Moților exasperați de aceasta suspectă tăcere *au cerut furtunos oratorilor ocazionali să-și spună cuvântul în chestia jidănească.* Pentru a scăpa prin tangentă s'a propus atunci adunării trimiterea unor telegrame nu numai M. S. Regelui, ci și membrilor guvernului și altor oameni politici. Nu știm ce va fi fost conținutul acestor telegrame, știm însă că fruntașul primar din Valea Drăganului (fost Șebeșul-Mare) a cerut cuvântul și *în aprobarea delirantă* a mulțimei de săteni a declarat, că *Moții nu mai au încrederea în politicieni, ci numai în M. S. Regele Ferdinand și în Liga Apărării Naționale Creștine, dela cari așteaptă mântuirea țării și a neamului.* In consecință inimosul primar dl Sărăcuț a cerut și propus, că înafară de M. S. Regele numai L. A. N. C. să i se trimită telegramă, ceeace mulțimea a aprobat cu entusiasm.

Că după aceasta întorsătură adunarea a luat subit sfârșit fără a se mai trimite vre-o telegramă, că primarul din Valea Drăganului a fost amenințat de sntrapii locali ai puterii cu destituire, însă fără nici un rezultat, este ușor de imaginat pentru orișicine.

Noi însă dăm un rezumat fidel al celor întâmplate, pentru ca să se știe, că se face lumină.

*

Instrăinarea Sătmarului. Un bun prieten din Oradea ne-a scris acum, nu de mult, despre starea jalnică, în care se sbate Sătmarul, pe care l-a cântat, ia duioasa sa „Doină" chiar și marele nostru Eminescu.

Știut este că acest județ a fost năpădit de roiul lăcustelor galițiene care s'au scurs aici în timpul și chiar după războiul mondial.

Acum însă ne este dat să aflăm, cu profundă indignare, că autoritățile românești nu numai că nu se opun înstrăinării acestei regiuni dela frontiera de Vest, — ci, dimpotrivă, o stimulează.

Astfel jidanii au pătruns pretutindeni. Chiar și în administrație. Numeroase posturi de notari comunali și cercuali, au fost ocupate, din cauza indolenței criminale a prefecților și subprefecților, de către jidani.

In plasa *Satu-Mare* din 17 posturi de notari, 9 sunt ocupate de jidani; în plasa *Arded* din 11 notari, 5 sunt jidani.

In fruntașa comună *Beltingul-Codrului* a fost numit în postul de notar un jidan cu numele *Juhász,* care zice-se, a fost protejat chiar de către dl *Victor Hodor,* inspector general administrativ.

In acelaș timp, Românii cu examene sunt numiți numai subnotari.

Aceasta este trista realitate.

„*Vai de biet Român săracul!*
Indărăpt tot dă, ca racul
Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
Nici îi este toamna, toamnă,
Nici e vară, vara lui,
Și-ii străin: **în țara lui!**"

Câtă dreptate are Eminescu! Dar până când? — Aceasta se va vedea în viitorul apropiat!!

EXTERNE

O hotărâre demnă a studențimei române din Italia. Membrii societății academice „Dacia Traiană" din Roma, convocați în 15 Noemvrie 1925 într'o ședință extraordinară, au luat următoarele deciziuni, împuternicite și de aprobarea celorlalți studenți români din Italia: 1. Să se facă cunoscut în mod public că această societate cu o conducere proprie se socoate în drept a nu recunoaște acel pretins „Comitet Central al asoc. studenților români din Italia", un comitet cu totul anonim — format acum câtva timp în București — și care în mod nejustificat și insinuant încearcă să treacă ca organ central și reprezentativ al studențimii române din Italia. In ceeace privește acel grup foarte restrâns de studenți cari se întitulează în mod abuziv sub numele acelui comitet, e de notat faptul caracteristic că sunt **cu toții evrei** și ne surprinde cutezanța de care dădură dovadă spre a induce intenționat opinia publică în eroare referitor la toată studențimea română din Italia. 2. Să se întreprindă o activitate mai mare în chestianile de interes național și cultural, să se combată propaganda răuvoitoare făcută la adresa țărei noastre, să se organizeze conferințe precum și cursuri libere și gratuite pentru răspândirea limbei italiene în România, iar pe de altă parte excursiuni studențești din România în Italia și din Italia în România în scopul de a ne putea cunoaște cât mai bine și a desvolta cât mai mult sentimentele de fraternitate între ambele țări surori. — *Societatea academică „Dacia Traiană" din Roma. — Mihail Urzică,* p. preș., *Ion Păcurariu,* secretar.

Intr'unul din numerile viitoare ale revistei noastre, ne vom ocupa mai pe larg, cu viața studențească românească din Italia.

Așteptăm însă până atunci, scrisoarea corespondentului nostru din Roma, care ne va informa despre toate evenimentele, cari sunt în legătură cu această problemă.

BIBLIOGRAFIE

A apărut: **Igiena Națiunii de prof. Iuliu Moldovanu.** S'a pus în vânzare la toate librăriile. In numărul viitor al revistei noastre vom da o recenzie amănunțită asupra acestui studiu valoros.